

ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤ ΒΙΒΛΙΩΝ

0(9)

Ο
Φ
Ρ
Η
Σ

Η
Γ
Ω
Υ
Χ
Η
Σ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΔΑΧΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΚΟΡΑΗ 8
ΑΘΗΝΑΙ

14

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

180
4

720

~~720~~

720

~~78~~

720

50

720

~~720~~

α(9)

12

ΕΝΘΥΜΙΧ Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΥΛΛ

Η
ΠΑΛΑΙΑ
ΔΙΔΘΗΚΗ

ΤΑΣΙΣ Γ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ, ΚΟΡΑΗ 8 ΑΘΗΝΑΙ

Copyright Ε.Σ.Ε.Β.

ΑΘΗΝΑΙ — 1956

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι ἡ "ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ".

ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ εἶναι τὸ Ἱερό βιβλίο πού πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε μὲ προσοχή. Γιατὶ σ' αὐτὸ θὰ βρῆτε πολλὲς ὁμορφες κι εὐχάριστες ἱστορίες. Θὰ φωτισθῆτε, ὅταν τὸ μελετήσετε μὲ προσοχή καὶ εὐσέβεια.

Θὰ ἰδῆτε πῶς ὁ καλὸς Θεὸς ἐπλασε τὸν Κόσμο καὶ πόσο ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Μὰ ἀκόμα θὰ ἰδῆτε καὶ πῶς τιμωροῦνται οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς. Ἐνῶ ὅσοι ὑπακούουν στὸ θέλημά Του καὶ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολές Του, ἀποκτοῦν καὶ δύναμι καὶ ὑγεία καὶ εὐτυχία.

Ἔτσι καὶ σεῖς ἅμα σέβεστε τὸν Θεό, ἀκούτε τοὺς γονεῖς σας, καὶ τοὺς δασκάλους σας, θάχετε τὴν εὐχή τους καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δώσῃ δύναμι, ὑγεία καὶ προκοπή.

Καλὴ πρόοδο
Ὁ Συγγραφεὺς

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

Α'. Πολλές χιλιάδες χρόνια, πρὶν ἀπὸ σήμερα, δὲν ὑπῆρχε τίποτε· οὔτε Οὐρανός, οὔτε Γῆ, οὔτε Θάλασσα. Ἐνα βαθὺ σκοτάδι ἀπλωνόταν παντοῦ.

Στὸ ἀπέραντο αὐτὸ σκοτεινὸ χάος ὑπῆρχε μόνον ὁ καλὸς Θεός. Ὁ Θεὸς πού εἶναι *Διὼνιος*, *Πάνσοφος* καὶ *Παντοδύναμος*.

Β'. Τὸν Κόσμο πού βλέπομε σήμερα, τὸν δημιούργησε ὁ Παντοδύναμος Θεός, σὲ ἕξι μέρες, μονάχα μὲ τὸν Λόγο Του.

Τὴν πρώτη ἡμέρα εἶπε : «*Νὰ γίνῃ Φῶς!*»

Κι ἀμέσως ἔλαμψε τὸ φῶς καὶ ξεχώρισε τὸ σκοτάδι. Καὶ τὸ φῶς τ' ὠνόμασε «*ἡμέρα*» καὶ τὸ σκοτάδι «*νύχτα*».

Τὴν δευτέρα ἡμέρα εἶπε κι ἔγινε ὁ *Οὐρανός* καὶ ἡ *Γῆ*.

Τὴν τρίτη ἡμέρα ξεχώρισε τὴν *Σηρὰ* ἀπὸ τὴν *Θάλασσα*. Στὴν *Σηρὰ* ἐφύτρωσαν λογῆς - λογῆς φυτὰ καὶ λουλούδια.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἔκαμε τὸν *Ἥλιο*, τὸ *Φεγγάρι* καὶ τὰ *Ἄστρα*.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα εἶπε κι ἔγιναν τὰ *Πουλιὰ* καὶ τὰ *Ψάρια*.

Καὶ τὴν ἕκτη ἡμέρα ἔκαμε ὅλα τὰ ἄλλα *Ζῶα* καὶ τὸν *Ἄνθρωπο*.

2. Ἡ δημιουργία τοῦ Ἄνθρώπου

Ἡ πλάσις τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας

Ὁ Θεός, τελευταῖο ἀπὸ τὰ δημιουργήματά Του, ἔκαμε τὸν Ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔγινε μόνο μὲ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα πού εἶδαμε. Ὁ ἄνθρωπος *ἐπλάσθηκε*.

Ἐπῆρε χῶμα, τὸ ἔκαμε λάσπη καὶ ἔπλασε ἓνα χωματένιο σῶμα. Ὑστερα φύσηξε τὸ χωματένιο σῶμα μὲ τὴν *Θεία Πνοή Του* κι αὐτὸ πῆρε *Ζωή* καὶ *Ψυχή*. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμα *Δογικὸ* καὶ *Μιλιά*.

Τὸν πρῶτον αὐτὸν ἄνθρωπο τὸν ὠνόμασε «*Ἀδάμ*», δηλαδή, «*Γῆϊνον*».

Τὸν Ἀδάμ ὁ καλὸς Θεὸς τὸν ἔκαμε πρὸ τέλειον ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, τόσο πού νὰ εἶναι ὁμοίος Του, δηλαδή «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του*».

Ἔστερα τὸν ἔβαλε νὰ κατοικήσῃ σ' ἓνα μεγάλο καὶ ὠραῖο κήπο, τὸν Παράδεισο!

Ἐπειτα τὸν ἀποκοίμισε μὲ γλυκὸ ὕπνο. Ἐκοψε μιὰ πλευρά του καὶ ἔπλασε τὴν πρώτη γυναίκα, γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνος του. Σ' αὐτὴν ἔδωσε τὸ ὄνομα «Εὔα», ποὺ θὰ πῆ «Ζωή».

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ἀδὰμ, καὶ εἶδε πὼς θὰ εἶχε καὶ σύντροφο, χάρηκε πολὺ. Σὰ νὰ κατάλαβε ὅτι ἡ Εὔα ἔγινε ἀπὸ τὸ πλευρὸ του καὶ εἶπε:

— Αὐτὴ εἶναι «σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου καὶ ὅσοῦν ἐκ τῶν ὁστέων μου».

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε ἔστερα τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα καὶ τοὺς εἶπε:

— Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τῆς Γῆς.

Τὴν ἕβδομη ἡμέρα ὁ Θεὸς ἀναπαύθηκε. Ἡ ἕβδομη ἡμέρα ὠνομάσθηκε «Σάββατον», δηλαδή, «ἡμέρα ἀναπαύσεως».

3. Τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα λέγονται Πρωτόπλαστοι, γιὰτι εἶναι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ πλάσθησαν καὶ δὲν γεννήθηκαν.

Λέγονται καὶ Προπάτορες γιὰτι ἀπ' αὐτοὺς κατάγονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Μέσα στὸν ὠραῖο Παράδεισο οἱ Πρωτόπλαστοι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Εἶχαν ὅ,τι ἤθελαν καὶ τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Ὁ καλὸς Θεὸς τοὺς εἶχε χαρίσει ἀπ' ὅλα τὰ καλά. Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα ἦσαν φίλοι τους. Τὰ λουλούδια ἀνθίζαν γι' αὐτοὺς. Καὶ ἄφθονα δέντρα μὲ κάθε λογῆς καρπὸ, ἦσαν δικά τους.

Ὁ Θεὸς τότε τοὺς εἶπε:

— Ἐδῶ μέσα ὅλα εἶναι δικά σας. Οἱ καρποὶ τῶν δέντρων εἶναι γιὰ σὰς. Προσέξτε ὅμως ἐκεῖνο τὸ δέντρο. Εἶναι τὸ δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Τοὺς καρποὺς του δὲν πρέπει νὰ τοὺς φάτε, γιὰτι θὰ πεθάνετε.

Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ ἀπηγορευμένο δέντρο.

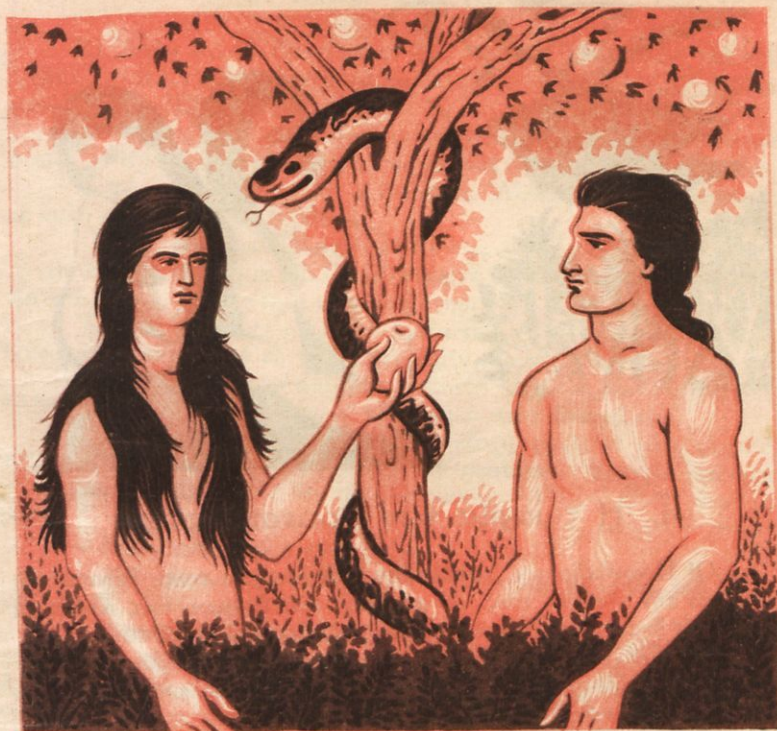
Ὁ Σατανᾶς ὅμως, (ὁ Διάβολος), ζήλησε τὴν εὐτυχία τους καὶ βάλθηκε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι, ἀνέβηκε στὸ ἀπηγορευμένο δέντρο καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κάτω ἡ Εὔα, τῆς λέγει:

— Γιὰτι Εὔα δὲν τρώγεις ἀπ' τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοῦ δέντρου;

— Δὲν πρέπει νὰ φάγω, ἀπάντησεν ἡ Εὔα. Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἄν φάγω θὰ πεθάνω!

— Ἀνόητη, τῆς λέγει πάλι τὸ φίδι. Δὲν θὰ πάθης τίποτε. Ὅχι μόνο δὲ θὰ πάθης κακὸ, ἀλλὰ θὰ γίνης σὰν τὸ Θεό.

Ἡ Εὐα ξεγελάσθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Σατανᾶ, ἔφαγε ἕνα καρπὸ κι ἔδωσε καὶ στὸν Ἀδάμ.

Σὲ λίγο κατάλαβαν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν κι ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Φοβισμένοι τότε καὶ ντροπιασμένοι ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν μέσα στὰ πυκνόφυλλα δέντρα τοῦ Παραδείσου.

4. Ἡ τιμωρία τῶν Πρωτοπλάστων

Οἱ Πρωτόπλαστοι κατάλαβαν τὴν ἁμαρτία τους. Ἐχασαν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τους. Ἡ παρακοὴ ποῦ ἔκαμαν, τοὺς ἀνοίξε τὸ δρόμο τῆς δυστυχίας. Πῶς θ' ἀντίκρουζαν τώρα πιά τὸν Θεό ;

Φοβισμένοι προσπαθοῦσαν νὰ κρυφτοῦν καὶ νὰ κρύψουν τὴ γύμνια τους ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές τῶν πυκνόφυλλων δέντρων. Σὲ λίγο ὁμως ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ :

— Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι ;

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἀδάμ, ἄκουσα τὴν φωνὴ Σου καὶ κρύφτηκα ἀπὸ τὸ φόβο μου. Δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς Σου !

Ὁ Θεὸς ὁμως ποῦ εἶναι *Παντογνώστης*, τοῦ εἶπε :

— Γιατί παράκουσες τὴν ἐντολὴ Μου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ ;

— Δὲν φταίω ἐγώ, Κύριε, ἡ Εὔα μὲ ξεγέλασε, ἀπάντησε ὁ Ἀδάμ.

Ὁ Θεὸς τότε τοὺς καταράσθη καὶ εἶπε :

— Ἐσύ, Ἀδάμ, μὲ ἰδρώτα νὰ βγάλῃς τὸ ψωμί σου.

— Κι ἐσύ, Εὔα, μὲ πόνο νὰ γεννᾷς τὰ παιδιά σου.

Καὶ τέλος στὸ φίδι εἶπε :

— Φίδι, νὰ σέρνεσαι μὲ τὴ κοιλιά καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐχθρὸς σου.

Κι ἀμέσως ἔστειλε τὸν Ἄγγελό Του καὶ τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ἁμάρτημα ποῦ ἔκαμαν οἱ Προπάτορές μας, ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὔα, λέγεται *Προπατορικὸ ἁμάρτημα*.

5. Κάιν και "Αβελ

Ὁ Ἀδὰμ και ἡ Εὐὰ ἔκαμαν δυὸ παιδιὰ: Τὸν Κάιν και τὸν Ἀβελ. Ὁ Κάιν καλλιεργοῦσε τὴ γῆ: Ἦταν γεωργός. Ὁ Ἀβελ ἔβροσκε κοπάδια ζῶα. Ἦταν βοσκός.

Και οἱ δυὸ τους προσεῦχονταν στὸ Θεὸ και πάντοτε πρόσφεραν θυσία. Ὁ Κάιν ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς και ὁ Ἀβελ ἀπὸ τὰ ζῶα του.

Μιὰ ἡμέρα θυσίαζαν και οἱ δυὸ τους. Ἀλλὰ ὁ Κάιν δὲν θυσίαζε μὲ καλὴ καρδιά και μὲ σεβασμό.

Ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι *Παντογνώστης* κατάλαβε τὶς σκέψεις και τὰ αἰσθήματα τοῦ Κάιν και δὲν δέχτηκε τὴ θυσία του. Ὅμως, τὴν θυσία τοῦ Ἀβελ, τὴν δέχτηκε μὲ εὐχαρίστησι.

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ καπνὸς ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ Ἀβελ πῆγαινε ἴσια στὸν Οὐρανὸ, ὁ καπνὸς ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ Κάιν σκορπιζόταν στὸ πλάι.

Τὸ πρόσεξε ὁ Κάιν και μῖσος ἄναψε στὴ καρδιά του γιὰ τὸν Ἀβελ. Προσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ κάμη κακὸ στὸν ἀδελφὸ του.

Μιὰ ἡμέρα ποὺ βγῆκαν μαζὶ στὴν ἐξοχή, χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ὁ Κάιν δίνει μιὰ στὸν ἀδελφὸ του και τὸν σκοτώνει. Ὑστερα ξεκίνησε νὰ γυρίσει και νόμιζε πὸς δὲν τὸν εἶδε κανεὶς. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ποὺ τὰ βλέπει ὅλα τοῦ φώναξε :

— Κάιν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου ;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κάιν. Δὲν εἶμαι φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου !

— Κακοῦργε ! τοῦ εἶπε τότε ὁ Θεός. Τὸ ἀθῶο αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου φωνάζει και ἡ φωνὴ του φτάνει ὡς Ἐμ ἐ. Δὲν τὴν ἀκοῦς ; Καταραμένος νὰ εἶσαι. Ὁ τόπος νὰ φεύγῃ ἀπὸ ἐμπρός σου. Σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ νὰ τρέμης σὰν τὰ φύλλα ποὺ τὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος...!».

Τρομαγμένος ὁ Κάιν φεύγει κι ὅλο φεύγει.

Ἡ ζωὴ του κατήντησε μαρτύριο. Οὔτε τὸ σῶμα του, οὔτε ἡ μαύρη ψυχὴ του θὰ εὕρισκαν ἡσυχία πιά. Ἡ σκιά τοῦ ἀθῶου Ἀβελ τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ.

6. Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἔκαμαν καὶ τρίτο παιδί, τὸν Σήθ. Ἦταν καλὸς καὶ ὁ Σήθ σὰν τὸν Ἄβελ.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, οἱ ἄνθρωποι ἐπλήθυναν, μὰ γεμάτοι ἀπὸ κακίες ζοῦσαν μακριὰ ἀπ' τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ξεχνοῦσαν τὶς θεῖες συμβουλές καὶ ἔπεφταν σὲ ἁμαρτίες.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους ξεχώριζεν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Τὸν ἔλεγαν Νῶε. Εἶχε τρία παιδιά. Τὸν Σήμ, τὸν Χάμ καὶ τὸν Ἰάφεθ. Ὁ Νῶε καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς. Ἔκαναν πάντα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Στὸ Νῶε παράγγειλεν ὁ Θεὸς νὰ κατασκευάσῃ μία μεγάλη Κιβωτό. Νὰ κλεισθῇ μέσα μὲ τὴν οἰκογένειά του. Μαζὶ του νὰ πάρη τρία καὶ μισὸ ζευγάρι ἀπ' ὅλα τὰ καθαρὰ ζῶα καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ἀπ' τὰ ἀκάθαρτα.

— Θὰ κάμω κατακλυσμό, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ πνίξω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ λησμόνησαν τὸ Θεό. Μόνο ἐσύ, Νῶε, θὰ σωθῆς μὲ τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὰ ζῶα, γιὰ νὰ ξαναγίη ὁ Κόσμος.

7. Ὁ Κατακλυσμός

Ὁ Νῶε ἔκαμε τὴν Κιβωτό, τὴν ἄλειψε μὲ πίσσα καὶ ἔβαλε τὰ ζῶα μέσα, ὅπως παράγγειλε ὁ Θεός. Μπήκε καὶ ἴδιος μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔκλεισε καλά.

Τότε ὁ Οὐρανὸς συννέφιασε. Μαῦρα κατάμαυρα σύννεφα, πλησίασαν στὴ Γῆ καὶ τρομεροὶ ἄνεμοι σηκώθηκαν. Βροντῆς, ἀστραπὲς καὶ κεραυνοὶ γέμισαν τὴν Πλάση καὶ δυνατὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὴ Γῆ μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους.

Σαράντα μερόνυχτα κράτησε ἡ βροχὴ.

Ἡ Κιβωτὸς ἔπλεε πάνω στὰ νερὰ ποὺ εἶχαν σκεπάσει κάμπους καὶ βουνά.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι προσπατοῦσαν νὰ σωθοῦν. Σκαρφάλωναν στὰ δέντρα, στὰ βουνά. Μὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἦταν δίκαιη καὶ μεγάλη. Κανεὶς δὲν σώθηκε.

Στις σαράντα μέρες, ὁ Οὐρανὸς ἄρχισε νὰ καθαρίζη καὶ ἡ βροχὴ σιγὰ - σιγὰ σταμάτησε.

Ὁ Νῶε ἀνοίξε τότε ἓνα παράθυρο καὶ ἄφησε ἓναν κόρακα. Τὸ κοράκι πέταξε, μὰ δὲν ξαναγύρισε στὴν Κιβωτόν. Εὐρήχη πτώματα καὶ ἔμεινε νὰ τὰ τρώγη.

Ὁ Νῶε κατόπι ἄφησε ἓνα περιστέρι, μὰ αὐτὸ ξαναγύρισε ἀμέσως. Ὑστερα ἀπὸ ἐπτὰ μέρες τὸ ἄφησε πάλι καὶ αὐτὸ πάλι ξαναγύρισε. Ἀφοῦ πέρασαν ἄλλες ἐπτὰ ἡμέρες τὸ ἄφησε πάλι γιὰ τρίτη φορὰ. Τὸ περιστέρι τώρα γύρισε, φέροντας στὸ ράμφος του ἓνα κλαδί ἀπὸ ἐλιά.

Κατάλαβε τότε ὁ Νῶε πὼς τὰ νερὰ τραβήχθηκαν καὶ ἀνοίξε τὴν Κιβωτόν. Βγῆκε καὶ εἶδε πὼς εἶχαν σταθῆ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Ἄραράτ, στὴν Ἀρμενία.

Χαρούμενοι γιὰ τὴ σωτηρία τους βγῆκαν ὅλοι ἀπ' τὴν Κιβωτόν. Μαζί τους ξεχύθηκαν καὶ τὰ ζῶα καὶ σκόρπισαν.

Ἀμέσως ὁ Νῶε ἔκαμε θυσία στὸ Θεὸ καὶ Τὸν εὐχαρίστησε.

Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀγάπη Του καὶ πὼς δὲ θὰ ξανακάμη κατακλυσμὸν, φανέρωσε τὸ Οὐράνιο Τόξο. Τὸ εἶδε ὁ Νῶε καὶ ἐδόξασε τὸ Δημιουργό.

8. Ὁ Πύργος Βαβέλ

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸ, ὁ Νῶε ἔμεινε στὴν Ἀρμενία. Ἀργότερα οἱ ἀπόγονοί του προχώρησαν κι ἔφθασαν σὲ μιὰ πεδιάδα πού εἶναι ἀνάμεσα σὲ δύο ποτάμια, τὴν *Μεσοποταμία*.

Στὴ νέα τους πατρίδα ἐπλήθυναν. Οἱ ἄνθρωποι ξανάγιναν τόσο πολλοί, πὺ δὲν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωρίσουν καὶ νὰ πᾶνε σὲ ἄλλες χῶρες. Πρὶν νὰ φύγουν, θέλησαν νὰ κἀνουν ἓνα μεγάλο Πύργο, τόσο ψηλὸ πὺ νὰ φτάνη στὸν Οὐρανὸ.

Ὁ Θεὸς, ὅμως, γιὰ τὸν μεγάλο ἐγαῖσμὸ πὺ ἔδειξαν, τοὺς ἔκαμε νὰ μιλοῦν διαφορετικὴ γλῶσσα ὁ καθένας τοὺς καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τοὺς.

Ἔτσι ὁ Πύργος ἔμεινε στὴ μέση καὶ ὠνομάσθηκε Πύργος Βαβέλ, πὺ σημαίνει «σύγχυσι γλωσσῶν»!

Μετὰ τὸ πάθημά τοὺς αὐτό, σκόρπισαν σὲ διάφορα μέρη τῆς Γῆς.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σῆμ ἔμειναν στὴ Μεσοποταμία καὶ λέγονται *Σημίτες*. Τοῦ Χάμ λέγονται *Χαμίτες* καὶ κατοίκησαν στὴ Χαναάν τῆς Παλαιστίνης. Τέλος οἱ *Ἰαφεθίτες*, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ πῆγαν στὴν *Εὐρώπη*.

Ἄπ' ὅλους, πιστοὶ στὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἔμειναν, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σῆμ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

Πατριάρχαι λέγονται οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι ποῦ ἀξιώθηκαν ἀπὸ το Θεοῦ νὰ γίνουν ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς των.

Στὴν ἀρχὴ ἦσαν ἀρχηγοὶ μιᾶς οἰκογενείας. Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἐπλήθαιναν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ μιᾶ οἰκογένεια γίνονταν πολλές. Ἔτσι σχηματίζονταν ἡ Φυλὴ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας λέγεται Πατριάρχης.

Σπουδαῖοι Πατριάρχαι εἶναι ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καὶ ὁ Ἰακώβ.

Ἀπ' αὐτοὺς κατάγονται οἱ Ἰσραηλίτες, οἱ Ἰουδαῖοι ἢ Ἑβραῖοι, ὅπως λέγονται, καὶ αὐτοὺς διάλεξεν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολές Του.

1. Ὁ Ἀβραάμ Πατριάρχης τῶν Ἑβραίων

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε σκορπίστηκαν σ' ὅλες τὶς χῶρες. Ὅλοι τοὺς ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἐλάτρευαν τὰ εἰδῶλα, δηλαδή, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὴν βροχή, τὴν ἀστραπή, τὸν κεραυνό, τὰ ζῶα, τὰ ὄρη καὶ ἄλλα πολλά.

Μόνον οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ — οἱ Σημίτες — πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ τὸν λησμόνησαν κι αὐτοί.

Ἐνας μονάχα ἔμεινε πιστὸς στὸ Θεό: Ὁ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος Ἀβραάμ.

Αὐτὸν διήλεξε ὁ Θεὸς γιὰ Πα-

τριάρχη τῶν Ἰσραηλιτῶν. Καὶ καποια μέρα τοῦ εἶπε :

— Ἀβραάμ, ἐτοιμάσου νὰ φύγης. Ἄφησε τὴν Πατρίδα καὶ τὸ σπίτι σου. Θὰ πᾶς στὴ χώρα ποὺ θὰ σοῦ δεῖξω. Ἐκεῖ θὰ εὐλογηθῆς καὶ θὰ γίνης ἀρχηγὸς μεγάλου λαοῦ. Ἀπὸ τὴ γενιά σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς Γῆς...

Ὁ Ἀβραάμ ἀμέσως μάζεψε τὰ ὑπάρχοντά του, πῆρε καὶ τὴ γυναίκα του τὴ Σάρρα, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Λῶτ, τοὺς ὑπηρέτες του, καὶ ξεκίνησαν. Πέρασαν τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ ἔφθασαν στὴ Γῆ Χαναάν. Ἐκεῖ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ μείνουν.

Οἱ ἐνίοποιοι, δταν τοὺς εἶδαν, τοὺς ὠνόμασαν Ἑβραίους, δηλαδή, *διαβάτες, περαχωρίτες*, γιὰ τὴν ἦλθον ἀπὸ τὴ χώρα ποὺ εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

2. Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ χωρίζουν

Στὴ Χαναάν, ὅπου κατοίκησαν, ἐπλήθυναν σιγὰ-σιγὰ οἱ δυὸ οἰκογένειες τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ.

Οἱ βοσκοὶ ὁμοῦ τοῦ Λῶτ κάθε μέρα μάλωναν μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Ἀβραάμ γιὰ τὰ λιβάδια.

Ὁ Ἀβραάμ μὲ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, φώναξε τὸν ἀγαπημένο του ἀνεψιὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀνεψιέ μου, ὁ τόπος αὐτὸς δὲν μᾶς χωρεῖ ὅλους. Γιὰ νὰ πάψουν τὰ μαλώματα τῶν βοσκῶν μας πρέπει νὰ πᾶς σὲ ἄλλο τόπο.

Ὁ Λώτ ἄκουσε τὸ θεῖο του, εἶδε κι αὐτὸς πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη καὶ δέχθηκε νὰ φύγη. Πῆρε τοὺς ὑπηρέτες του, τοὺς βοσκούς του καὶ τὰ κοπάδια του καὶ πῆγε νὰ κατοικήσῃ στὰ Σόδομα.

Ὁ Ἀβραὰμ ἔμεινε στὴ Χαναάν. Ἦταν εὐτυχισμένος, ἂν καὶ δὲν εἶχε παιδί. Εἶχε γεράσει, μὰ πάντα ἔλπιζε. Ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι ἀπ' τὴ γενιά του θὰ εὐλογηθοῦν οἱ φυλὲς τῆς γῆς.

3. Καταστροφή στὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα

Ὁ Λώτ μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του ἔφθασε στὰ Σόδομα. Στὴν πόλι αὐτὴ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν κακοὶ καὶ ἁμαρτωλοί. Γι' αὐτό, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, μιὰ νύχτα ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸ Λώτ νὰ φύγη, γιατί θὰ τὴν καταστρέψῃ.

— Νὰ φύγετε γιατί ἡ πόλι αὐτὴ θὰ καῖ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς εἶναι τόσο κακοὶ ποὺ ἡ ἁμαρτία τους ἔφθασε στὸν Οὐρανό. Λώτ, νὰ φύγετε καὶ μὴ γυρίσετε οὔτε μιὰ ματιὰ νὰ ρίξετε πίσω σας, γιατί θὰ χαθῆτε.

Πρῶι-πρῶι ὁ Λώτ πῆρε τὴν γυναίκα του καὶ τὶς κόρες του καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὴν καταραμένη πόλι.

Δὲν προχώρησαν πολὺ καὶ τότε βροντὲς κι ἀστραπὲς ἀκούστηκαν πίσω τους. Φωτιὰ καὶ θειάφι ἔπεφτε ἀπ' τὸν Οὐρανὸ καὶ ὄλα καίγονταν.

Ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ δὲν κρατήθηκε. Ἀπὸ περιέργεια γύρισε νὰ ἰδῆ. Μὰ ὅπως γύρισε δὲν ξαναμίλησε. Ἐμεινε ἐκεῖ στὸν τόπο νεκρῆ. Ἔγινε μιὰ «*στῆλη ἄλατος*».

Οἱ ἄλλοι προχώρησαν χωρὶς νὰ κοιτάξουν πίσω τους.

Στὸ μέρος ὅπου πρὶν, ἦσαν τὰ Σόδομα, τώρα εἶχε γίνει μιὰ λίμνη. Σήμερα τὴ λένε *Νεκρὰ θάλασσα*.

4. Ἡ γέννησι τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Θεὸς εἶχεν εὐλογῆσει τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὴν γυναῖκα του, τὴ Σάρρα καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ὁ Ἀβραὰμ ἦταν 120 χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα 90.

Μιά μέρα παρουσιάζονται περαστικοὶ ἀπ' ἐκεῖ τρεῖς ξένοι.

Ὁ Ἀβραὰμ τοὺς καλοδέχτηκε καὶ τοὺς περιποιήθηκε. Συζητώντας οἱ ξένοι εἶπαν πὼς ἡ Σάρρα σὲ ἓνα χρόνον θὰ γεννήσῃ τὸ παιδί, πὸν χρόνια περιμένουν. Ἡ Σάρρα πὸν ἄκουσε τυχαῖα τὴ συζήτησι, γέλασε. Ἐκεῖνοι τὴν ἀντελήφθησαν καὶ τῆς εἶπαν :

— Γιατὶ γελᾷς, Σάρρα ; Ξεχνᾷς πὼς γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὰ πιδ ἀδύνατα εἶναι δυνατά ; Σὲ ἓνα χρόνον θὰ γεννήσῃς παιδί, ἀγόρι, καὶ θὰ τὸ ὀνομάσῃς Ἰσαάκ.

Πραγματικά ! Τὸν ἄλλο χρόνον ἡ Σάρρα ἐγέννησε ἀγόρι καὶ τὸ ὀνόμασαν Ἰσαάκ, δηλαδὴ « χαρὰ », ὅπως εἶπαν οἱ τρεῖς ξένοι, πὸν ἦσαν ἄγγελοι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεό.

Τώρα ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρρα ἦσαν πέρα ὡς πέρα εὐτυχισμένοι.

5. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραὰμ

Ὁ Ἀβραὰμ καμάρωνε τὸν μοναχογιὸ του, τὸν Ἰσαάκ, πὸν ἦταν 12 χρονῶν.

Κάποια μέρα, ἐνῶ τὸν σκεπτόταν, ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέγῃ :

— Ἀβραὰμ, πάρε τὸ γυιὸ σου καὶ πήγαινε στὸ βουνὸ νὰ τὸν θυσιάσῃς !

Ὁ Ἀβραὰμ κλονίσθηκε ! Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθε. Ἡ πίστι του στὸ Θεὸ καὶ Δημιουργὸ του ἦταν πιδ μεγάλη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη πὸν εἶχε στὸ παιδί του.

Ἐτοιμάσθηκε λοιπόν, πῆρε τὸν Ἰσαάκ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ βουνό.

Ὅταν ἔφθασαν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ἄφησε ἐκεῖ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ὑπηρέτες του, κι αὐτὸς μὲ τὸν Ἰσαάκ ἀνέβηκαν στὴ κορυφή. Ἀνεβαίνοντας, ὁ Ἀβραὰμ ἐφόρτωσε τὸν Ἰσαάκ μὲ ἓνα δεμάτι ξύλα, πὸν θὰ χρειάζονταν γιὰ τὴ φωτιά.

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασαν στὸ μέρος τῆς θυσίας καί, ἐνῶ ἐτοίμαζαν τὰ ξύλα, ὁ ἀθῶος Ἰσαάκ ἐρώτησε μὲ ἀπορία :

— Πατέρα μου, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Μὰ πὸν εἶναι τὸ ζῶο πὸν θὰ θυσιάσωμε ;

Ὁ Ἀβραὰμ πού μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ δάκρυα, δὲν ἀπάντησε. Ἀλλὰ ἀμέσως τὸν ἔδεσε κι ἐσήκωσε τὸ χέρι κρατώντας τὸ μαχαίρι, νὰ τὸν θυσιάσῃ. Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τὸ κατεβάσῃ καὶ τὸ χέρι στάθηκε ἐκεῖ ὅπως τὸ εἶχε σηκωμένο, σὰν κάποιος νὰ τὸ κρατοῦσε. Ἐγύρισε καὶ εἶδε στὸ πλάϊ ἓνα κριάρι καὶ τὸν Ἄγγελο πού τοῦ ἔλεγε :

— Ἀβραάμ, στάσου. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ θυσιάσῃς τὸ γυιό σου. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι σου. Ἄφησε τὸ παιδί καὶ θυσίασε τὸ πρόβατο...

Χαρούμενος ὁ Ἀβραάμ ἐθυσίασε τὸ κριάρι, εὐχαρίστησε τὸν Πανάγαθο Θεὸ καὶ μὲ τὸν Ἰσαὰκ κατέβηκαν ἀπ' τὸ βουνό.

Ὁ Θεὸς τότε τοὺς εὐλόγησε, λέγοντας :

— Ἀβραάμ ! Γιὰ τὴν Πίστι καὶ τὴν ὑπακοή σου στὶς ἐντολές Μου, νὰ εἶσαι εὐλογημένος καὶ οἱ ἀπόγονοί σου νὰ γεμίσουν τὴ Γῆ ὅπως τὰ ἄστρα τὸν Οὐρανό !

6. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαὰκ

Ὁ Ἀβραάμ γέρασε πολὺ. Ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρρα πέθανε σὲ ἡλικία 127 χρονῶν. Πρὶν πεθάνῃ καὶ αὐτός, ἀποφάσισε νὰ παντρεύῃ τὸν Ἰσαὰκ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα Χαναναία. Ἐπιθυμοῦσε ὁ γυιός του νὰ πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὸ σόι του.

Φώναξε λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη Ἐλιέζερ καὶ τὸν Εὐθ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου : Παλαιὰ Διαθήκη, Γ' τάξεως 2

ἔστειλε στὸν ἀδελφὸ του τὸν Βαθουήλ, νὰ βρῆ γυναίκα γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέξερ φορτωμένος δῶρα ξεκίνησε γιὰ τὴν Μεσοποταμία. Ἐφθασε στὴν πόλι Χαρράν καὶ στάθηκε μὲ τὶς καμήλες του ἔξω ἀπὸ αὐτὴν σ' ἓνα πηγάδι νὰ ξεκουρασθῆ. Ἐκεῖ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Καὶ νά, ἀπὸ τὴ πόλι φάνηκε μιὰ κοπέλλα ποὺ πήγαινε στὸ πηγάδι γιὰ νερό. Ἦταν ἡ Ρεβέκκα, ἡ ἔγγονή τοῦ Βαθουήλ. Ἡ Ρεβέκκα πρόσφερε νερὸ στὸν κουρασμένο Ἐλιέξερ, πότισε καὶ τὶς γκαμήλες καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

Ὁ Ἐλιέξερ πολὺ εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τῆς Ρεβέκκας καὶ τῆς ἔδωσε πλούσια δῶρα. Τῆς εἶπε μάλιστα καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του.

Ἡ Ρεβέκκα ἔτρεξε στὸ σπιτι καὶ διηγήθηκε στοὺς δικούς της γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ξένου. Ὁ ἀδελφός της, ὁ Λάβαν, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ἐλιέξερ. Τὸν πῆρε σπιτι ὅπου μὲ χαρὰ τὸν φιλοξένησαν.

Ὅταν ξεκουράσθηκε ὁ Ἐλιέξερ, ζήτησε τὴ Ρεβέκκα, ἀπὸ τοὺς δικούς της, νὰ γίνῃ νύφη τοῦ Ἀβραάμ καὶ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ.

Ἐκεῖνοι δέχθηκαν μὲ χαρὰ τὴν πρότασι καὶ σὲ λίγες μέρες ὁ Ἐλιέξερ, ἀφοῦ πρόσφερε πλούσια δῶρα στοὺς συμπεθέρους, ἔφυγε μὲ τὴ Ρεβέκκα γιὰ τὴν Χαναάν.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Χαναάν, εὐτυχισμένος ὁ Ἀβραάμ πάντρεψε τὸν Ἰσαάκ μὲ τὴν Ρεβέκκα, τοὺς εὐλόγησε καὶ σὲ λίγα χρόνια πέθανε σὲ βαθεῖα γηρατεία.

7. Ἡσαῦ καὶ Ἰακῶβ

Ἄπο τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴν Ρεβέκκα ἀπόχτησαν δύο δίδυμα ἀγόρια : τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακῶβ. Ἄν καὶ ἦσαν δίδυμα, δὲν ἔμοιαζαν μετὰξὺ τους.

Ἄπο Ἡσαῦ εἶχε τριχωτὸ σῶμα, ἦταν σκληραγωγημένος καὶ καλὸς κυνηγός. Ἦταν ὁ πρωτότοκος καὶ θὰ κληρονομοῦσε τὴν περιουσία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Ἄπο Ἰσαὰκ ἀγαποῦσε πῶς πολὺ τὸν Ἡσαῦ, γιὰ τὸ τοῦ ἔφερνε κυνήγι καὶ τὸν περιποιόταν.

Ἄπο Ἰακῶβ ἦταν λεπτὸ παιδί με δέρμα μαλακὸ καὶ πολὺ ἡσυχος. Ἔμενε πάντα στὸ σπίτι, κοντὰ στὴ μητέρα του πὺς τὴν βοηθοῦσε στὶς δουλειές της. Ἄπο τὸν ἀγαποῦσε πῶς πολὺ ἢ Ρεβέκκα.

Μιά μέρα ὁ Ἡσαῦ γύρισε ἀπὸ τὰ χωράφια, πολὺ πεινασμένος. Εἶδε τὸν Ἰακῶβ νὰ τρώη καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα πιάτο ζεστὴ φακὴ. Ἄπο Ἰακῶβ τοῦ ἔδωσε, ἀποῦ πρῶτα τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὰ πρωτοτόκια, δηλαδή, τὴν πατρικὴ περιουσία.

Ἄπο Ἡσαῦ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ὠρκίσθη πὺς τοῦ χαρίζει ὄλα τὰ δικαιώματα, πὺς εἶχε σὰν πρωτότοκος.

Ἔτσι ὁ Ἡσαῦ ἀντὶ πινακίου φακῆς ἔχασε τὰ πρωτοτόκια.

8. Ἄπο Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακῶβ

Ἄπο Ἰσαὰκ γέρασε πολὺ, τόσο πολὺ, πὺς δὲν ἔβλεπε πιά. Κατάλαβε πὺς ἔφτανε τὸ τέλος του. Πρὶν πεθάνῃ ζήτησε νὰ εὐλογήσῃ τὸν πρωτότοκο γιὸς του, τὸν Ἡσαῦ. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὰ πρωτοτόκια.

Ἐφώνηξε λοιπὸν τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ τοῦ φέρῃ κυνήγι καὶ ὕστερα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του. Ἄπο Ἡσαῦ ἔφυγε...

Ἦ Ρεβέκκα πὺς ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ γέρο Ἰσαὰκ, ἐφώνηξε τὸν Ἰακῶβ καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ἔτοιμασε γρήγορα φαγητὸ στὸν πατέρα σου γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν εὐλογία του...

Ἄπο Ἰακῶβ ἔσφαξε ἀμέσως δύο μικρὰ κατσικάκια. Ἦ Ρεβέκκα τὰ μαγείρεψε ὠραία, ὅπως ἄρεσαν στὸν Ἰσαὰκ. Ἔστερα σκέπασε τὰ

χέρια και τὸ λαιμὸ τοῦ Ἰακώβ μετὰ τὰ δέρματα τῶν κατσικιῶν, γιὰ νὰ φαίνωνται τριχωτά, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ πάη τὸ φαγητὸ στὸν πατέρα του.

Ὁ Ἰακώβ ἔκαμε ὅπως τὸν συμβούλεψε ἡ μητέρα του. Ἐπῆγε τὸ φαγητὸ στὸν πατέρα καὶ τοῦ εἶπε :

— Πατέρα, σοῦ ἔφερα τὸ φαγητὸ ποὺ ζήτησες. Φάγε καὶ δώσε μου τὴν εὐλογία σου !

Ὁ Ἰσαὰκ ἀπόρησε ποὺ ὁ Ἡσαῦ γύρισε καὶ εἰτοίμασε καὶ τὸ φαγητὸ τόσο γρήγορα.

Τὸν ἐχάιδεψε στὸ λαιμὸ καὶ στὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ μὲν φωνή, εἶναι φωνὴ Ἰακώβ, ἀλλὰ τὸ σῶμα εἶναι σῶμα τοῦ Ἡσαῦ.

Ἐφαγε καὶ ὕστερα τὸν εὐλόγησε καὶ τὸν εὐχήθηκε νὰ ἐξουσιάζη τὸν ἀδελφὸ του καὶ νὰ ἔχη ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς.

Σὲ λίγο γύρισε καὶ ὁ Ἡσαῦ ἀπ' τὸ κυνήγι. Ἐτοίμασε τὸ φαγητὸ καὶ ἔτρεξε στὸν πατέρα του. Μὰ ἡ εὐλογία εἶχε πιά δοθῆ.

Ὁ Ἡσαῦ θύμωσε πολὺ. Ὁ Ἰσαὰκ τὸν παρηγόρησε καὶ εὐλόγησε καὶ αὐτόν, ἀλλὰ τὴν εὐλογία τοῦ πρωτοτόκου τὴν πήρε ὁ Ἰακώβ.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἡσαῦ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀδελφὸ του.

9 Ἡ φυγή τοῦ Ἰακώβ

Ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἰσαάκ, γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν Ἰακώβ ἀπὸ τὴν ὄργη τοῦ Ἡσαῦ, συμφώνησαν νὰ τὸν στείλουν μακριά.

Τὸν ἔστειλαν, λοιπόν, στὴ Μεσοποταμία στὸ θεῖο του, τὸν Λάβαν.

Ὁ Ἰακώβ καταλυπημένος ἀποχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἔφυγε.

Περπάτησε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ ἔφθασε σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος.

Ἐκεῖ κάθισε, ἔφαγε καί, κουρασμένος ὅπως ἦταν, ἔβαλε μιὰ πέτρα γιὰ προσκέφαλο καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Τὴ νύκτα εἶδε ἓνα περίεργο ὄνειρο. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμόταν εἶδε μίαν σκάλα πού ἔφτανε στὸν οὐρανό. Ἄγγελοι λευκοντυμένοι ἀνεβοκατέβαιναν καὶ στὴν κορυφή ἐφαινόταν ὁ Θεός, πού τοῦ ἔλεγε :

— Ἰακώβ, μὴ φοβεῖσαι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου καὶ θὰ ἔχῃς τὴν προστασίαν Μου. Θὰ σοῦ χαρίσω τὸν τόπον αὐτόν, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς.

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τρομαγμένος. Ὅταν συνῆλθε, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ ὑποσχέθηκε στὸ γυρισμὸ νὰ χτίσῃ βωμὸ στὸν τόπο, ὅπου κοιμήθηκε.

Ἐπειτα συνέχισε τὸ δρόμο του καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄρκετὲς ἡμέρες ἔφτασε στὴ πατρίδα τῆς μητέρας του.

Ὁ θεῖος του ὁ Λάβαν τὸν δέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ τοῦ ἔδωσε ἐργασία.

Ὁ Ἰακώβ ἦταν πολὺ ἐργατικὸς καὶ βοηθοῦσε τὸν θεῖο του στὶς δουλειές. Καὶ ὁ Λάβαν τὸν ἀγάπησε πολὺ. Τὸν βοήθησε νὰ κάμῃ δική του περιουσία καὶ τὸν πάντρεψε μὲ τὶς κόρες του Λεῖα καὶ Ραχὴλ.

10. Ἐπιστροφή στὴ Χαναάν

Ἐἴκοσι χρόνια ἔμεινε στὴν Μεσοποταμία ὁ Ἰακώβ. Ἀπόκτησε πολλὰ πλούτη καὶ δώδεκα παιδιά. Νὰ τὰ ὀνόματά τους:

Ρουβήμ, Συμεών, Λευὶ,
Ἰούδας, Ἰσάαχαρ, Ζαβουλών,
Δάν, Νεφθαλήμ, Γάδ,
Ἀσσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

Ὁ Ἰακώβ, ἂν καὶ εἶχε ἀπ' ὅλα τὰ καλά, δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Θυμόταν τὴν πατρίδα του, τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀδελφὸ του καὶ βαθεῖα ἦταν ἡ λύπη του ποὺ ζοῦσε μακριὰ τους.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Χαναάν. Ἐπῆρε ὅλα τὰ πλούτη του, τὰ κοπάδια του καὶ ξεκίνησε.

Πλησίαζε στὴ Χαναάν, ὅταν μιὰ βραδυὰ εἶδε στ' ὄνειρό του, πὼς πάλευε τάχα μ' ἓνα γίγαντα, ποὺ εἶχε θεϊκὴ μορφή. Πάλευαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ κατὰ τὰ ξημερώματα ὁ γίγαντας τοῦ εἶπε:

— Ἰακώβ, ἀπὸ τώρα καὶ πέρα θὰ λέγεσαι Ἰσραήλ γιατί ἐπάλαιψες μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἐγίνες δυνατός.

Ἀπὸ τότε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ λέγονται Ἰσραηλίτες.

Ὁ Ἡσαῦ μόλις ἔμαθε πὼς ὁ ἀδελφός του γυρίζει, ἔτρεξε χαρούμενος νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὄταν συναντήθηκαν ἀγκαλιάστηκαν, καὶ πῆγαν στὸν γέροντα πατέρα τους, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἰσαάκ χάρηκε πολὺ, βλέποντας τὰ παιδιά του ἀγαπημένα.

Ὅστερα ὁ Ἰακώβ πῆγε στὸν τόπο, ὅπου εἶχε ἰδῆ τὸ ὄνειρο, ὅταν ἔφρουγε, καὶ ἔχτισε βωμό.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

1. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ

Ἀπὸ τὰ δώδεκα παιδιὰ τοῦ Ὑακώβ, ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ προτελευταῖο, τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ὑπάκουος καὶ ἤσυχος. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τοῦ τοῦ ἔκανε τὰ πιδ καλὰ φορέματα καὶ τὸν εἶχε πάντοτε κοντά του. Τελευταῖα τοῦ εἶχε κάμει καὶ ἓνα ὠραῖο κόκκινο ἐπανωφόρι.

Τὰ ἄλλα ἀδελφία τοῦ τὸν μισοῦσαν καὶ τὸν ζήλευαν. Τὸ μῖσος τοὺς μεγάλωσε πιδ πολὺ, ὅταν τοὺς διηγήθηκε δύο ὄνειρα ποὺ εἶδε :

Στὸ πρῶτο ὄνειρο εἶδε «πῶς μάζευε στάχυα μὲ τ' ἀδελφία του, καὶ τὰ ἔκαναν δεμάτια. Μὰ ἐνῶ τὸ δικό του δεμάτι στεκόταν ὄρθιο, τῶν γονιῶν του καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἔπεφταν καὶ προσκνυοῦσαν τὸ δικό του».

Στὸ δεύτερο ὄνειρο εἶδε «πῶς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἀστέρια, ἔπεφταν καὶ τὸν προσκνυοῦσαν !»

Ὁ πατέρας τοῦ μόλις ἄκουσε τὰ ὄνειρα, τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, θὰ σὲ προσκνήσωμε κάποτε κι ἐγώ, καὶ τ' ἀδελφία σου.

2. Ἡ πώλησι τοῦ Ἰωσήφ

Μία μέρα ὁ Ἰακώβ φώναξε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε, παιδί μου, στ' ἀδελφία σου νὰ ἰδῆς ποῦ βόσκουν τὰ κοπάδια καὶ νὰ τοὺς πᾶς καὶ φαγητό.

Ὁ Ἰωσήφ ἔφυγεν ἀμέσως. Περπάτησε πολὺ, ὥσπου εἶδε ἀπὸ μακρὰ τ' ἀδελφία του.

Ἐκεῖνοι, μόλις τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται, εἶπαν μεταξύ τους :

— Νὰ τὸν σκοτώσωμε τὸν ὄνειροπαρμένο.

Ἄλλὰ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τους, ὁ Ρουβήμ, τοὺς λέει :

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σκοτώσωμε τὸν ἀδελφό μας. Καλύτερα νὰ τὸν ριξοῦμε στὸ λάκκο καὶ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἄλλοι συμφώνησαν μετὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ. Καὶ μόλις ἔφθασε ὁ Ἰωσήφ, τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν ἔρριξαν εἰς τὸ βαθὺ λάκκον.

Ὁ Ρουβὴν, εἶχε σκοπὸν τῆς νύκτας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰωσήφ καὶ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ μερικοὶ ξένοι. Ἦσαν ἔμποροι.

Ὁ Ἰούδας τότε εἶπε εἰς τὰ ἀδελφία αὐτοῦ, ἀντὶ ν' ἀφήσῃ τὸν Ἰωσήφ νὰ πεθάνῃ εἰς τὸ λάκκον, νὰ τὸν πωλήσῃ εἰς τοὺς ἔμπορους νὰ πάρουν καὶ χρήματα.

Ἄλλοι συμφώνησαν μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἰούδα καὶ πούλησαν τὸν Ἰωσήφ εἰς τοὺς ξένους ἔμπορους.

Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν χαμὸν τοῦ Ἰωσήφ, τ' ἄσπλαχνα καὶ κακὰ ἀδελφία, ἔσφαξαν ἓνα κατσίκι καὶ ἔβρασαν μετὰ αἷμα τὸ ὠραῖον ἐπανωφόρι αὐτοῦ. Τὸ βράδυν πού γύρισαν εἰς τὸ σπίτι τὸ ἔδειξαν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Ὁ Ἰακώβ, μόλις εἶδε τὸ ἐπανωφόρι τοῦ πιδὸς ἀγαπημένου παιδιοῦ αὐτοῦ καταματωμένου, στενοχωρήθη καὶ πολλὴν ἐκλαίγει :

— Ἀγαπημένο μου παιδί, ἔλεγε. Ποιὸς ξέρει ποῦ ἀγριο θηρίον σε κατασπάραξε. Καλὸν μου παιδί, γιατί νὰ σε στείλω μόνον σου εἰς τὴν ἔρημόν !

«Μεγάλον κακὸν φέρνει ὁ φθόνος».

3. Ὁ Ἰωσήφ στήν Αἴγυπτο

Οἱ ἔμποροι ᾠδήγησαν τὸν Ἰωσήφ στήν Αἴγυπτο, καί τὸν ἐπούλησαν στὸν Πετεφρῆ, τὸν ἀρχιμάγειρα τοῦ Φαραώ.

Ὁ Ἰωσήφ ἔκαμε καλὴ ἐντύπωσι στὸν Πετεφρῆ καὶ τὸν πῆρε σπίτι του, γιὰ δούλο.

Ὁ Ἰωσήφ, ἔκανε ὄλες τὶς δουλειὲς φρόνιμα καὶ μὲ τάξι. Ὅταν ὁ Πετεφρῆς εἶδε, πόσο τίμιο καὶ ἐργατικὸ παιδί ἦταν, τὸν διώρισε οἰκονόμο καὶ διαχειριστὴ τῆς περιουσίας του.

Ἡ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ ὄμως ποὺ ἦταν πολὺ κακὴ, κατηγόρησε τὸν Ἰωσήφ στὸν ἄνδρα της, ὅτι εἶναι πονηρὸς καὶ κακός.

Ὁ Πετεφρῆς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἦσαν ἀληθινὲς οἱ κατηγορίες τῆς γυναίκας του, ἐφυλάκισε τὸν ἀθῶο Ἰωσήφ καὶ τὸν ἐδιώξε ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του.

Ὁ Ἰωσήφ χωρὶς νὰ πῆ κακὸ λόγο, γιὰ τὸν Πετεφρῆ, πῆγε στὴ φυλακή. Ἐκανε τὴ προσευχή του κάθε μέρα καὶ ζητοῦσε τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ.

4 Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

Ὁ Θεὸς ὄμως ποὺ προστατεύει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ἐπροστάτεψε καὶ τὸν Ἰωσήφ, στὴ φυλακὴ.

Ἐπειδὴ ἡ διαγωγή του ἦταν πολὺ καλὴ, ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν πῆρε βοηθό του καὶ τὸν διώρισε ἐπιστάτη τῶν ἄλλων φυλακισμένων.

Μιὰ μέρα ὁ Ἰωσήφ ποὺ ἐπιθεωροῦσε τοὺς ἄλλους φυλακισμένους, εἶδε δύο ἀπ' αὐτοὺς νὰ κάθονται συλλογισμένοι καὶ λυπημένοι. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ ἀρχιοινοχόος καὶ ὁ ἄλλος ὁ ἀρχισιτοποιὸς τοῦ Φαραώ. Τοὺς εἶχαν κατηγορήσει πὼς ἤθελαν νὰ σκοτώσουν τὸ Φαραὸ καὶ τοὺς φυλάκισαν.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἐρώτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς λύπης των. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν, ὅτι εἶδεν ὁ καθένας τοὺς ἀπὸ ἓνα ὄνειρο, ποὺ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ. Γι' αὐτὸ κάθονταν ἔτσι συλλογισμένοι...

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς παρηγόρησε καὶ τοὺς εἶπε νὰ τοῦ διηγηθοῦν τὰ ὄνειρά τους.

5 Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα

Πρῶτος διηγήθηκε τὸ ὄνειρό του ὁ ἀρχαιονοχός.

— Εἶδα, εἶπε, ἓνα κλῆμα μὲ τρία κλαδιὰ γεμάτα σταφύλια. Ἐπῆρα τὰ σταφύλια, τὰ ἔστιψα στὸ ποτήρι τοῦ Φαραὼ καὶ τοῦ ἔδωσα νὰ πιῇ...

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως τὸ ὄνειρο :

— Σὲ τρεῖς μέρες, τοῦ λέει, θὰ βγῆς ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ θὰ ξαναπᾶς στὴ θέσι σου. Μόνο σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ξεχάσης νὰ πῆς στὸ Φαραὼ, νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ μένα, γιατί εἶμαι ἀθῶος.

Ἐπειτα διηγήθηκε ὁ ἀρχισιτοποιὸς τὸ ὄνειρό του :

— Εἶδα, εἶπε ἐκεῖνος, πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία κάνιστρα. Στὸ τρίτο ἦσαν γλυκίσματα καὶ κατέβαιναν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἔτρωγαν.

Ὁ Ἰωσήφ, ἐξήγησε κι αὐτὸ τὸ ὄνειρο καὶ εἶπε :

— Τὸ δικό σου ὄνειρο εἶναι κακό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες, θὰ διατάξῃ ὁ βασιλιάς νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν καὶ νὰ κρεμάσουν τὸ σῶμα σου νὰ τὸ φάνε τὰ ὄρνια.

Ὅπως εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε.

Ὁ ἀρχαιονοχός ἐγλύτωσε. Ὁ ἀρχισιτοποιὸς ἐκρεμάσθηκε.

6. Τα όνειρα του Φαραώ

Ὁ ἀρχιοινοχός τοῦ Φαραώ λησμόνησε τὸν Ἰωσήφ. Ἀλλὰ δὲν τὸν ξέχασε ὁ δίκαιος Θεός, ποὺ ὄλα τὰ βλέπει.

Δυὸ χρόνια ἀκόμα ἔμεινε φυλακισμένος ὁ ἀθῶος Ἰωσήφ. Οὔτε στιγμή δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστι του στὸ Θεό.

Καὶ νὰ πῶς ἐσώθηκε :

Μιὰ νύχτα ὁ Φαραώ εἶδε δυὸ ὄνειρα ποὺ τὸν ἐτρόμαξαν. Στὸ πρῶτο εἶδε : « πῶς καθόταν στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ξαφνικὰ βγήκαν μέσα ἀπ' τὸ ποτάμι ἑπτὰ ὠραιῆς καὶ παχειὲς ἀγελάδες κι ἔβοσκαν. Ἀλλὰ σὲ λίγο βγήκαν ἑπτὰ ἀδύνατες καὶ κατέφαγαν τὶς παχειές».

Ὁ Φαραώ, ξύπνησε καὶ σὰν ἀποκοιμήθηκε πάλι, εἶδε τὸ δεύτερο ὄνειρο :

« Πῶς τάχα ἐφύτρωσαν ἑπτὰ στάχυα παχειὰ καὶ καρπερά. Ἀλλὰ σὲ λίγο φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ ἀδύνατα ποὺ κατάπιαν τὰ καλοθρεμμένα».

Ξύπνησε πάλι ὁ Φαραώ καὶ τρομαγμένος κάλεσε ὄλους τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου του νὰ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρά του. ♣

7. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται

Κανένας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς ποὺ ἐκάλεσε ὁ Φαραώ, δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρά του. Τότε ὁ ἀρχιοινοχός θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ.

Τρέχει στὸ βασιλέα του καὶ τοῦ λέει πὼς μόνο ἓνας μπορεῖ νὰ δώσῃ σωστὴ ἐξήγησι. Κι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωσήφ ποὺ ἦταν φυλακισμένος.

Ὁ Φαραώ διέταξε ἀμέσως νὰ τὸν φέρουν μπροστά του.

Ὁ Ἰωσήφ ἐφόρεσε τὰ καλά του ροῦχα καὶ παρουσιάσθηκε.

Ὁ Φαραώ τοῦ διηγήθηκε τὰ δύο ὄνειρα. Σὰν τ' ἄκουσε ὁ Ἰωσήφ, εἶπε :

«Βασιλεῦ! Καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα λένε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ καλοθρεμμένα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐτυχίας στὴ χώρα σου. Ἡ γῆ θὰ δώσῃ πλοῦσια τοὺς καρπούς της.

»Οἱ ἑπτὰ ὅμως ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ ἄκαρπα στάχυα, σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας ποὺ θάρθουν μετὰ ἀπ' τὰ εὐτυχημένα. Ἡ γῆ θὰ πάψῃ νὰ δίνει καρπούς. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω νὰ βρῆς ἓναν καλὸ οἰκονόμο, νὰ φροντίσῃ, νὰ μὴ δυστυχῆσῃ ὁ λαὸς σου».

Ὁ Φαραώ θαύμασε τὴ σοφία τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸν πῆρε βοηθό του. Τὸν διώρισε δεύτερο βασιλιά. Τὸν ἔντυσε βασιλικά καὶ τοῦ φόρεσε τὸ δικό του δακτυλίδι.

Ἐστερα τὸν ἀνέβασε στὸ χρυσὸ του ἀμάξι καὶ τὸν περιέφερε μέσα στὴν πόλι, νὰ ἰδοῦν ὅλοι τὸν δεύτερο βασιλιά τους.

8. Τὰ ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ στήν Αἴγυπτο

Στὰ ἐπτὰ χρόνια τῆς εὐφορίας τῆς γῆς, ὁ Ἰωσήφ μάζεψε πολὺ σιτάρι. Ἔχτισε σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς χώρας ἀποθήκες καὶ τὶς γέμισε.

Ἔστερα ἦρθαν τὰ ἐπτὰ δύστυχα χρόνια. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες χώρες ἔπεσε πείνα. Καὶ μονάχα στήν Αἴγυπτο δὲν πείνασε κανεὶς. Ὁ Ἰωσήφ εἶχε φροντίσει τόσο καλά.

Ἡ πείνα ἔφθασε καὶ στὴ Χαναὰν ὅπου ζοῦσαν τ' ἀδέρφια του.

Ὁ Ἰακώβ ἔμαθε πὼς μόνο στήν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτάρι. Ἔδωσε λοιπὸν χρήματα στὰ δέκα παιδιά του καὶ τᾶστελε ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τὸν Φαραώ. Γιὰ συντροφιά του κράτησε τὸν μικρότερο γιό του, τὸν Βενιαμὴν.

Τὰ δέκα ἀδέρφια ἔφθασαν στήν Αἴγυπτο. Παρουσιάσθηκαν στὸν ἄρχοντα Ἰωσήφ. Ἔπεσαν, τὸν προσκύνησαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς πουλήσῃ σιτάρι.

Ὁ Ἰωσήφ γνώρισε τ' ἀδέρφια του. Μὰ δὲν τοὺς φανερώθηκε καὶ τοὺς εἶπε :

— Δὲν φαίνεσθε καλοὶ ἄνθρωποι. Εἶσθε κατάσκοποι κι ἤλθατε γιὰ κακό.

Καὶ τοὺς ἐφυλάκισε.

Σὲ τρεῖς ἡμέρες πῆγε νὰ τοὺς ἰδῆ καὶ τοὺς εἶπε :

— Θὰ σᾶς δώσω σιτάρι. Μὰ θὰ κρατήσω ἕναν ἀπὸ σᾶς. Οἱ ἄλλοι θὰ πᾶτε στὴν πατρίδα σας καὶ θὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ καὶ τὸν μικρότερο ἀδελφό σας, τὸ Βενιαμίν.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἐκείνοι, εἶπαν μεταξύ τους :

— Νά, ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάναμε στὸν ἀδελφό μας, τὸν Ἰωσήφ.

Νόμιζαν ὅτι ὁ ἄρχοντας δὲν καταλάβαινε τὴ γλῶσσα τους. Ὁ Ἰωσήφ ὅμως ποὺ ἄκουσε τί εἶπαν, συγκινήθηκε, πῆγε πρὸς τὰ πόδια καὶ ἔκλαψε χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν.

Στὴ φυλακὴ κράτησε μόνον τὸν Συμεὼν. Στους ἄλλους πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ δώσουν σιτάρι καὶ νὰ βάλουν τὰ χρήματα μὲ τρόπο μέσα στὰ σακκιά τους.

Ὅταν ἐφθασαν στὴ Χαναάν, διηγήθηκαν στὸν Ἰακώβ ὅσα ἔγιναν. Ἀνοίγοντας τοὺς σάκκους βρῆκαν καὶ τὰ χρήματά τους μέσα καὶ τότε ἀπόρησαν.

Ὁ Ἰακώβ στενοχωρήθηκε γιὰ τὸν Συμεὼν. Καὶ δὲν δεχόταν καμμιά κουβέντα γιὰ τὸν Βενιαμίν.

Ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ τὸν στείλῃ καὶ αὐτὸν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰ τὸ σιτάρι ἐτελείωσε καὶ χρειάζονταν καὶ ἄλλο. Ἔτσι τ' ἀδελφία ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Μαζί τους τώρα ἦταν καὶ ὁ Βενιαμίν, ποὺ μὲ μεγάλη λύπη τὸν ἄφησε ὁ Ἰακώβ νὰ φύγῃ.

9. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται

Ὅταν ἐφθασαν στὴν Αἴγυπτο ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν στὸν Ἰωσήφ. Ἐπεσαν, τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ προσέφεραν πλούσια δῶρα.

Ὁ Ἰωσήφ συγκινήθηκε ποὺ εἶδε τὸν Βενιαμίν. Τοὺς ἐρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Ὑστερα διέταξε νὰ τοὺς εἰσιμώσουν πλούσιο φαγητό.

Στὸ τραπέζι τοὺς τοποθέτησε κατὰ σειρὰν ἡλικίας καὶ στὸ πιάτο τοῦ Βενιαμίν ἔβαλε περισσότερο φαγητό.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους μὲ σιτάρι χωρὶς νὰ κρατήσουν τὰ χρήματα. Στὸ σάκκο τοῦ Βενιαμίν εἶπε νὰ βάλουν κρυφά, τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Εὐχαριστημένοι τώρα ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν γυρι-

σμό. Μὰ δὲν εἶχαν προχωρήσει πολύ, καὶ ἄνθρωποι τοῦ Ἰωσήφ τοὺς ἔσταμάτησαν καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν πόλι.

— Εἶσθε κλέφτες, τοὺς εἶπαν. Κλέψατε τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ Κυρίου μας.

Στενοχωρημένοι καὶ φοβισμένοι ἦρθαν πάλι στὸ παλάτι καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Ἰωσήφ νὰ τοὺς λυπηθῇ.

Ἐκεῖνος τότε τοὺς εἶπε :

— Δὲν θὰ τιμωρηθῆτε ὅλοι παρὰ μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πάρει τὸ ποτήρι μου. Αὐτὸν θὰ τὸν κρατήσω ἐδῶ.

Ἐψάξαν καὶ τὸ ποτήρι βρέθηκε στὸ σάκκο τοῦ Βενιαμίν ! Τὰ ἀδέλφια τότε ξέσπασαν σὲ κλάματα.

Ὁ Ἰούδας ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ἰωσήφ :

— Κύριε, λυπήσου τὸν γέροντα πατέρα μας. Ἄν χάσει καὶ τὸν Βενιαμίν θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ λύπη του. Κράτησε ἐμένα γιὰ δούλο σου καὶ συγχώρεσε τὸ Βενιαμίν. Ἄφησέ τον νὰ γυρίσῃ στὸν πατέρα μας.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Φανερώθηκε ποῖος ἦταν. Τοὺς συγχώρησε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκαμαν, τοὺς φίλησε ὅλους καὶ πῖο πολὺ τὸν Βενιαμίν.

Ἔστερα τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν στὴ Χαναάν. Νὰ πάρουν καὶ τὸν γέροντα πατέρα, καὶ νὰ ἔλθουν ὅλοι στὴν Αἴγυπτο γιὰτὶ ἡ πείνα θὰ κρατοῦσε ἀκόμη πέντε χρόνια.

10. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο

Ὁ Ἰακώβ, χάρηκε πὺν εἶδε τὰ παιδιὰ του νὰ γυρίζουν. Μὰ ἡ χαρά του ἔγινε πὺν μεγάλη ὅταν ἔμαθε τὰ νέα γιὰ τὸ χαμένο παιδί του, τὸν Ἰωσήφ.

— Ζῆ ὁ Ἰωσήφ λοιπόν; Καὶ εἶναι ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου! Γρήγορα νὰ φύγωμε καὶ νὰ πάμε κοντά του. Νὰ τὸν ἰδῶ κι ἄς πεθάνω, ἔλεγε.

Ἐτοιμάσθηκαν ὅλοι, κι ἔφυγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ ὅταν ἔμαθε πὺν ἔρχεται ὁ πατέρας του βγήκε μὲ τὸ βασιλικὸ του ἄρμα νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Σὲ λίγο συναντήθηκαν. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀγκάλιασε τὸν γέρο Ἰακώβ, καὶ πῆγαν ὅλοι μαζί στὸ παλάτι.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, στὴν Αἴγυπτο.

Ἐκεῖ πέθανε, ἀφοῦ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ νὰ τὸν θάψουν στὴ Χαναάν, στὴν πατρίδα τους.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ΄.

Μ Ω Υ Σ Η Σ

1. Γέννησι τοῦ Μωϋσῆ

Τετρακόσια χρόνια μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ, οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν πολλὰς χιλιάδες. Τόσο πολὺ ἐπλήθυναν πού οἱ Αἰγύπτιοι ἀνησύχησαν.

Οἱ Φαραῶ ἔβλεπαν νὰ γεμίξη ἡ χώρα τους Ἰσραηλίτες καὶ φοβήθησαν μήπως τοὺς πάρουν καὶ τὴ βασιλεία. Γι' αὐτὸ ἄρχισαν διωγμὸ ἐναντίον τους.

Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔβαζαν νὰ κάνουν βαρεῖες ἐργασίες γιὰ νὰ πεθαίνουν. Μὰ δὲν κατάφεραν τίποτε. Οἱ Ἑβραῖοι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐπλήθαιναν ἀντὶ νὰ λιγοστεύουν.

Τότε ὁ Φαραῶ διέταξε νὰ πνίγονται ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, στὸ *Νεῖλο* ποταμῷ.

Μιὰ Ἑβραία γιὰ νὰ σώσῃ τ' ἀγοράκι της, τὸ ἔκρυψε καὶ τὸ μεγάλωνε κρυφά. Ἐκεῖνο ἔκλαιγε καὶ ἡ μητέρα του γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ, σοφίστηκε νὰ τὸ σώσῃ διαφορετικά.

Ἔκαμε ἓνα καλάθι καλάθι κι ἀπέξω τὸ ἄλειψε μὲ πίσσα. Ὑστερα ἔβαλε μέσα τὸ νήπιο πού ἦταν τριῶν μηνῶν, ἔκλεισε τὸ καλάθι καὶ τὸ ἔδωσε στὴν κόρη της τὴν Μαριάμ, νὰ τὸ πάῃ στὸ Νεῖλο ποταμῷ καὶ κοντὰ στὸ μέρος ὅπου συνήθιζε νὰ λούζεται ἡ βασιλοπούλα.

2. Ὁ Μωϋσῆς σώζεται

Ἡ Μαριάμ πῆρε τὸ καλάθι, πού εἶχε τ' ἀδελφάκι της μέσα, κι ἔτρεξε στὸ ποτάμι. Τ' ἄφησε κοντὰ στὸ μέρος πού θὰ ἐπήγαινε ἡ βασιλοπούλα καὶ κρύφθηκε στὰ χαμόκλαδα νὰ ἰδῆ τί θ' ἀπογίνη.

Σὲ λίγο ἔφθασε ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς δούλες της. Τὴ στιγμή πού ἐτοίμαζόταν νὰ λουστῆ, ἄκουσε κλάμματα. Γύρισε καὶ εἶδε τὸ καλάθι. Φώναξε τότε στὶς δούλες της νὰ τὸ ἀνοίξουν ἀμέσως.

Τὸ ἀνοίγουν καὶ τί νὰ ἰδοῦν! Ἐνα ὠραῖο ἀγοράκι πού ἄπλωνε

τὰ χερῶν του χαρούμενο !

Ἡ βασιλοπούλα χαρούμενη εἶπε στὶς δούλες της νὰ τὸ πάρουν μαζί τους στὸ παλάτι.

Ξαφνικὰ παρουσιάζεται ἡ Μαριὰμ καὶ λέει στὴ βασιλοπούλα :

— Μήπως χρειάζεσθε παραμάνα γιὰ τὸ ἀγοράκι ; Ξέρω ἐγὼ μιὰ γερὴ καὶ πολὺ καλή.

Ἡ βασιλοπούλα δέχθηκε μὲ χαρὰ τὴ πρότασι τῆς Μαριὰμ. Καὶ τῆς εἶπε νὰ στείλῃ τὴν παραμάνα ἐκείνη, ἀμέσως στὸ παλάτι.

Ἡ Μαριὰμ ἔτρεξε χαρούμενη καὶ ἔστειλε τὴ μάννα της στὴ βασιλοπούλα. Ἔτσι ἡ μητέρα πῆρε τ' ἀγοράκι της καὶ τὸ μεγάλωσε ὡς

τριῶν χρονῶν. Ὑστερα ἡ βασιλοπούλα τὸ πήρε στὸ παλάτι καὶ τὸ μεγάλωσε βασιλικά. Τὸ υἱοθέτησε καὶ τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆ, δηλαδή, « Σωσμένο ἀπὸ τὸ νερό ».

3. Ὁ Μωϋσῆς φεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Ἡ βασιλοπούλα ἀνέθρεψε βασιλικά τὸν Μωϋσῆ. Ἐξυπνος ὅπως ἦταν, ἔγινε σοφὸς καὶ δυνατὸς. Μόνο ἦταν βραδύγλωσσος καὶ ἀδύνατος στὴ φωνή.

Ἄν καὶ ἀνατράφηκε στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, δὲν ἐλησμόνησε πὼς ἦταν Ἰσραηλίτης. Στενοχωριόταν μάλιστα πολὺ, πού ἔβλεπε τοὺς πατριῶτες του, νὰ βασανίζονται ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους.

Μιὰ ἡμέρα εἶδε κάποιον Αἰγύπτιο νὰ κτυπᾷ ἓναν Ἑβραῖο.

Ὁ Μωϋσῆς πλησίασε κι ἔκαμε παρατηρήσεις στὸν Αἰγύπτιο. Ἐκεῖνος ἐθύμωσε καὶ ὤρμησε νὰ τὸν κτυπήσῃ κι αὐτόν. Ὁ Μωϋσῆς ὁμως δυνατὸς ὅπως ἦταν, τὸν κτύπησε καὶ τὸν ἔρριξε κάτω νεκρόν. Κοίταξε τότε γύρω του. Δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς κι ἔθαψε τὸν Αἰγύπτιο στὴν ἄμμο.

Ἄλλὰ τὸ μυστικὸ φανερώθηκε. Τὸ ἔμαθε κι ὁ Φαραώ.

Ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε τότε νὰ φύγῃ. Ἐπῆγε στὴ χώρα *Μαδιάμ*. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν ἱερέα Ἰθὸρ καὶ παντρεύθηκε τὴν κόρη του, τὴν *Σεπφώρα*.

4. Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν Μωϋσῆ νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες

Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦσαν ἄσχημα. Οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς ἐβασάνιζαν κι ἡ ζωὴ τους ἦταν ἀβάσταχτη. Τὴ σωτηρία τους περίμεναν μόνο ἀπὸ τὸ Θεό.

Κι ἀλήθεια! Ὁ Θεὸς δὲν ξέχασε τὸ λαό του. Ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὸν Μωϋσῆ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴ πατρίδα του, τὴ Χαναάν.

Μιὰ ἡμέρα, ὁ Μωϋσῆς, ἐκεῖ πού ἔβροσκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, ξαφνιασθηκε μὲ κάτι παράξενο πού εἶδε: *Ἀπὸ μιὰ βᾶτο ἔβγαιναν φλόγες χωρὶς αὐτὴ νὰ καίεται!*

Γεμάτος περιέργεια ἐπῆγε κοντὰ νὰ ἰδῆ. Μὰ δὲν εἶχε ζυγώσει, καὶ μιὰ φωνὴ — ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ — τὸν σταμάτησε :

— Μωϋσῆ, στάσου μακρὰ. Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου. Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἐλυπήθηκα πιά τὸν λαόν Μου ποὺ ὑποφέρει. Θὰ πᾶς, καὶ θὰ γίνης σὺ ὁ ὁδηγός του. Θὰ τὸν ὁδηγήσης στὴ Χαναὰν ὅπου ἀφθονο τρέχει τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι...

Ὁ Μωϋσῆς ὅμως φοβόταν νὰ γυρίσῃ στὴν Αἴγυπτο. Γι' αὐτὸ δικαιολογήθηκε στὸ Θεὸ λέγοντας :

— Κύριε, δὲν θὰ τὰ καταφέρω. Εἶμαι βραδύγλωσσος καὶ μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ ἔτσι ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ μὲ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀαρών, ποὺ τὸν συνάντησε, ἐπῆγε στὴν Αἴγυπτο, ὅπου τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ χαρὰ οἱ Ἰσραηλίτες.

5. Οί δέκα πληγές του Φαραώ

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, εἶπαν στοὺς πατριῶτες τους, τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα παρουσιάσθησαν στὸ Φαραώ καὶ τοῦ εἶπαν :

— Φαραώ, ὁ Θεὸς παραγγέλλει ν' ἀφήσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ὁ Φαραώ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν καὶ δὲν ἔδωσε σημασίαν.

Τότε ὁ Μωϋσῆς, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἔκαμε θαύματα ἐμπρὸς του.

Ἐρριξε κάτω τὸ ραβδί του καὶ ἔγινε φίδι. Τὸ ξανάπιασε καὶ ἔγινε πάλιν ραβδί. Κι ἄλλα θαύματα ἔκαμε, ἀλλὰ ὁ Φαραώ δὲν ὑπάκουσε στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐγίνε ἀκόμη σκληρότερος. Διέταξε νὰ βασανίζονται πῶς ποῦν οἱ Ἰσραηλίτες.

Τότε ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε σκληρὰ τοὺς Αἰγυπτίους. Τοὺς ἔστειλε δέκα φοβερὰς πληγὰς.

- 1) Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ Νείλου ἔγινε αἷμα καὶ τὰ ψάρια ἐψοφοῦσαν.
- 2) Ἡ χώρα ἐγένισσε βατράχους ὡς μέσα στὰ σπίτια.
- 3) Σκνίπες ἐβασάνιζαν ἀνθρώπους καὶ ζῶα.
- 4) Τρομερὰς μυῖγες ἐνοχλοῦσαν τοὺς Αἰγυπτίους.
- 5) Ἐψόφησαν ὅλα τὰ ζῶα τους.
- 6) Ἐγένισαν ἀπὸ πληγὰς καὶ φουσκάλες οἱ Αἰγύπτιοι.
- 7) Δυνατὸ χαλάζι κατέστρεψε τὰ σπαρτά τους.
- 8) Σύννεφο ἀπὸ ἀκρίδες κατέστρεψαν κάθε πρασινάδα.
- 9) Φοβερὸ σκοτάδι ἐσκέπασε τὴν Αἴγυπτον.
- 10) Ἐθανατώθηκαν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, μέσα σὲ μιὰ νύχταν.

Πρὶν γίνῃ ἡ τελευταία καὶ πῶς σκληρὴ τιμωρία, οἱ Ἰσραηλίτες εἰδοποιήθησαν ἀπὸ τὸ Θεό, νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν. Κάθε οἰκογένεια διετάχθηκε, νὰ σφάξῃ ἕνα ἀρνὶ καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ βάψῃ τὴς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ της.

Τὸ ψωμί τους νὰ εἶναι ἄζυμο καὶ νὰ βράσουν χόρτα πικρά.

Τὴ νύχταν ἐκείνην ποῦ ἦταν Πανσέληνος, θὰ ἔτρωγαν καὶ θὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ φύγουν.

Τὴν ἴδιαν νύχταν ποῦ οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαναν Πάσχα, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν τὸ μεγάλο θανατικὸ τῶν ἀρσενικῶν παιδιῶν.

Ὁ Φαραώ κατατρομαγμένος πιά, ἐφώνησε τὸν Μωϋσῆ καὶ εἶπε πὼς εἶναι ἐλεύθεροι νὰ φύγουν οἱ Ἰσραηλίτες.

6. Οί Ἰσραηλῖτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Οἱ Ἰσραηλῖτες ὅπως ἦσαν ἑτοιμοί, μὲ ὀδηγοὺς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρών, ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους τὴ Χαναάν. Ἦσαν ὅλοι-ὄλοι 600 χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ Φαραὼ ὄμως μετάνιωσε ποὺ ἔχανε τοὺς σκλάβους του καὶ ἔστειλε στρατὸ νὰ τοὺς ξαναφέρῃ στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ στρατός, τοὺς ἔφθασε στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Οἱ Ἰσραηλῖτες εἶδαν τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἀπελπίστηκαν. Μόνο ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐσώθηκαν ὄλοι. Καὶ νὰ πῶς :

Ἀνάμεσα στοὺς Αἰγυπτίους καὶ Ἰσραηλῖτες ἀπλώθηκε πυκνὴ ὁμίχλη. Ὁ Μωϋσῆς τότε σήκωσε τὸ ραβδί του πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Τὰ νερὰ ἐχωρίσθηκαν καὶ ἀνοιξε φαρδὺς δρόμος ξηρᾶς, ἀπ' ὅπου πέρασαν ὄλοι, χωρὶς νὰ βραχοῦν.

Τότε διελύθη ἡ ὁμίχλη καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὄρμησαν νὰ περάσουν καὶ αὐτοί. Ὁ Μωϋσῆς ξανασήκωσε τὸ ραβδί καὶ τὰ νερὰ ἐνώθηκαν.

Στὰ νερὰ βρῆκαν τὸ θάνατο ὄλοι οἱ Αἰγύπτιοι στρατιῶτες.

Οἱ Ἰσραηλῖτες ἐδόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τους.

7. Στήν ἔρημο

Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πολὺ δρόμο ἀκόμη νὰ κάμουν γιὰ νὰ φθάσουν στήν πολυπόθητη *Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας*, τὴν *Χαναάν*.

Καὶ τώρα ἔφθασαν σὲ μιὰ μεγάλη ἔρημο. Οἱ τροφές τους ἐτελείωσαν καὶ στήν ἔρημο δὲν εὗρισκαν τίποτε. Ἡ πείνα τοὺς ἐθέριζε καὶ πιδὸ πολὺ τοὺς ἐβασάνιζε ἡ δίψα. Ἄρχιζαν νὰ φωνάζουν, νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ τὰ βάζουν μὲ τὸν Μωϋσῆ. Καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἤθελαν νὰ γυρίσουν στήν Αἴγυπτο.

Ὁ Μωϋσῆς ὑπέφερε κι αὐτὸς καὶ τοὺς παρηγοροῦσε λέγοντας :

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, ἀλλὰ πιστεύετε. Ὁ Θεὸς πάλιν θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Καὶ πραγματικά. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς δεήσεις τοῦ Μωϋσῆ. Καὶ κάποιο πρῶτὸ πού ξύπνησαν οἱ Ἰσραηλίτες εἶδαν τὸν τόπο γεμάτο ἀπὸ ἓνα εἶδος τροφῆς πού τοὺς ἔρριξε ὁ Θεός. Ἦταν τὸ « *Μάννα* », πού θὰ τοὺς ἔστειλε ὁ Θεὸς ὅσο καιρὸ θὰ βρίσκονταν στήν ἔρημο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ « *Μάννα* », ὁ Θεὸς ἔστειλε καὶ πλῆθος ὀρτύκια. Ἀλλὰ καὶ τὸ νερὸ δὲν τοὺς ἔλειψε. Ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸ ραβδί του ἐχτύπησε τὴ γῆ κι ἀμέσως ξεπήδησε ἄφθονο καὶ δροσερὸ νερό.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔπαψαν νὰ φωνάζουν τώρα καὶ εὐγνωμονοῦσαν τὸ Θεὸ καὶ τὸν ὁδηγὸ τους τὸν Μωϋσῆ.

Ἄπὸ τὸ « *Μάννα* » ἐβαλαν λίγο σὲ μιὰ χρυσῆ στάμνα, γιὰ νὰ θυμῶνται τὴν πορεία τους μέσα στήν ἔρημο.

8. Στὸ ὄρος Σινᾶ

Τρεῖς μῆνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπ' τὴν Αἴγυπτο. Καὶ τώρα ἔφθασαν στὸ ὄρος Σινᾶ.

Ὁ Μωϋσῆς τότε ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ὅπως τοῦ παράγγειλε ὁ Θεός. Ἐκεῖ τοῦ εἶπε, πῶς θὰ βοηθῆ πάντοτε τοὺς Ἰσραηλίτες ἂν ὑπακούουν στὸ θέλημά Του. Καί, ἂν κάνουν τὶς ἐντολές Του, θὰ τοὺς δοξάσῃ καὶ γρήγορα θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ εἶπε σὲ ὅλους, ὅσα τοῦ

εἶπε ὁ Θεός. Τότε οἱ Ἰσραηλίτες ὑποσχέθηκαν διὰ τὸ ὑπακούουν καὶ θὰ ἐκτελοῦν τὶς Ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ἐνήστεψαν δυὸ ἡμέρες καὶ ἐλούσθησαν.

Ἔτσι καθαρὸι περίμεναν τὶς Ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Σὲ τρεῖς μέρες ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ ὄρος Σινᾶ. Τὸ βουνὸ ἐσκεπάσθηκε μονομιᾶς, ἀπὸ καπνοὺς ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' αὐτό.

Βροντές, ἀστραπὲς καὶ κεραυνοὶ ἐτάραζαν ὅλο τὸν τόπο. Τὸ βουνὸ ἐκουνιόταν ὀλόκληρο. Φλόγες καὶ σαλπίσματα ἀγγελικά, ἐφάνεροναν τὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ!

Πραγματικὰ ὁ Θεὸς ἦταν ἐκεῖ Φοβισμένοι οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν τὴ βροντερῆ Θεϊκῆ φωνὴ ποὺ ἔλεγε τὶς Δέκα Ἐντολές στὸ Μωϋσῆ.

ΔΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

- 1η Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος καὶ Θεός σου, ποῦ σέ ἐλευθέρωσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Μὴν πιστεύης σέ ἄλλους Θεούς.
- 2η Νὰ μὴν προσκυνᾷς, οὔτε νὰ λατρεύης, τὰ εἰδῶλα.
- 3η Νὰ μὴ προφέρης τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου γιὰ ἀσήμαντα πράγματα.
- 4η Ἐξι μέρες νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ κάνης ὅλες τὶς ἐργασίες σου. Τὴν ἐβδόμη νὰ τὴν ἀφιερῶνης στὸ Θεό.
- 5η Νὰ τιμᾷς καὶ νὰ σέβεσαι τοὺς γονεῖς σου γιὰ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια εὐτυχι-σμένος.
- 6η Νὰ μὴν σκοτώσης.
- 7η Νὰ μὴ προσβάλης τὴν ὑπόληψι τοῦ ἄλλου.
- 8η Νὰ μὴ κλέψης.
- 9η Νὰ μὴ συκοφαντῆς καὶ ὀρκίζεσαι ψέμματα.
- 10η Νὰ μὴ ἐπιθυμῆς τὰ ξένα πράγματα, τὰ ξένα ζῶα, τὴν ξένη περιουσία.

10. Ὁ Μωϋσῆς ὀρίζει τις ἑορτές τῶν Ἑβραίων

Οἱ 10 Ἐντολές ἐδόθησαν στοῦ Μωϋσῆ ἀπὸ τὸ Θεό, γραμμένες σὲ δυὸ λίθινες πλάκες.

Ὁ Μωϋσῆς κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του, τὸ θεϊκὸ δῶρο, τὶς 10 Ἐντολές, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἅγιο βουνό. Ἄφησε τὶς Ἐντολές στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ πάλι ἀνέβηκε στοῦ Σινᾶ γιὰ νὰ λάβῃ ἄλλες παραγγελίες ἀπὸ τὸ Θεό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μωϋσῆς ἔμεινε στοῦ βουνό σαράντα ἡμέρες. Οἱ Ἰσραηλίτες ἐνόμισαν ὅτι τοὺς ἐξέχασε ἢ ὅτι ἐχάθηκε.

Ἐξέχασαν τὴν ὑπόσχεσί τους, ὅτι θὰ ἐκτελοῦν τὶς Ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα. Ἐχαμαν μάλιστα ἓνα χρυσὸ μοσχάρι ποὺ τὸ προσκυνοῦσαν γιὰ Θεό.

Ὁ Μωϋσῆς ὅταν κατέβηκε καὶ ἀντίκρουσε τὸ κατάντημα τοῦ λαοῦ του, ἐθύμωσε πολὺ. Ἐτιμώρησε τοὺς πρωταίτιους, κατέστρεψε τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ στοῦ θυμοῦ του ἔσπασε καὶ τὶς πλάκες μὲ τὶς Δέκα Ἐντολές.

Οἱ Ἰσραηλίτες, φοβισμένοι ἐζήτησαν συγχώρεσι ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς εἶδε ποὺ μετάνοιωσαν εἰλικρινὰ καὶ ἀνέβηκε πάλι στοῦ Σινᾶ. Ἐπῆρε ἄλλες πλάκες μὲ τὶς 10 Ἐντολές καὶ σὰν κατέβηκε ἐδίδαξε σὲ ὅλους τὴ σημασία κάθε ἐντολῆς. Τότε ὥρισε καὶ τὶς ἑορτές τῶν Ἰσραηλιτῶν.

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

- 1) **Τὸ Σάββατο** = ποὺ εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως τῶν Ἑβραίων.
- 2) **Τὸ Πάσχα** = ἐνδύμιο τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.
- 3) **Ἡ Σκηνοπηγία** = γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἔρημο ὅπου ἔμειναν σὲ σκηνές.
- 4) **Ἡ Πεντηκοστή** = ἐνδύμιο τῆς ἡμέρας, ποὺ ὁ Μωϋσῆς ἐπῆρε τὶς 10 Ἐντολές.

Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐτοποθέτησαν τὶς 10 Ἐντολές σὲ ἓνα κιβώτιο, ποὺ ὠνομάσθηκε «Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης».

11. Ἡ κατασκόπευσις τῆς Χαναάν καὶ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσῆ

Στοὺς πρόποδες τοῦ Σινᾶ ἔμειναν ἕνα ὀλόκληρο χρόνο. Ὑστερα ξεκίνησαν πάλι γιὰ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ἐπλησίαζαν στὴ Χαναάν, ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἐδιάλεξε 12 γεροὺς ἄνδρες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Τοὺς ἔστειλε νὰ κατασκοπεύσουν τὴ Χαναάν.

Ἐκεῖνοι ἐπῆγαν κι ὅταν ἐγύρισαν εἶπαν τόσα πολλὰ γιὰ τὴ θαυμαστὴ χώρα. Ἔδειξαν καὶ ἕνα τεράστιο σταφύλι πού τὸ σήκωναν δυὸ ἄνδρες! Τόσο μεγάλο ἦταν!

Εἶπαν ἀκόμη γιὰ τὰ δυνατὰ κάστρα πού εἶχαν οἱ πολιτεῖες καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς ἄνδρες πού τὶς ἐφύλαγαν.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἀκούοντας τὶς τελευταῖες λέξεις ἀπελπίστηκαν. Ἄρχισαν πάλι νὰ τὰ βάζουν μὲ τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀαρών. Ἐξέχασαν τὸ Θεὸ πού σὲ κάθε δύσκολη περίστασι τοὺς βοηθοῦσε. Γιὰ τὴν ἀπιστία τους αὐτὴ ὁ Θεὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Ἡ τιμωρία ἦταν βαρειά. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, δὲν θάφθαναν ποτὲ στὴ πατρίδα τους, τὴ Χαναάν.

Σαράντα χρόνια περιπλανήθηκαν στὴν ἔρημο Φαράν. Ὅλοι οἱ μεγάλοι εἶχαν πεθάνει.

Ὁ Ἀαρών ἀπέθανε. Ἐπλησίαζε καὶ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς πρὶν πεθάνει, παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν ἀξιώσει ν' ἀντικρύσει τὴ Χαναάν.

Ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε ν' ἀνέβη στὸ βουνὸ Νεβώ. Ὁ Μωϋσῆς ἔβαλε ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τότε ἀνέβηκε στὴ κορυφὴ πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἐκεῖ Ἄγγελος Κυρίου τοῦ ἔδειξε πέρα μακρὰ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Εὐχαριστημένος ὁ Μωϋσῆς ἐδοξολόγησε τὸν Θεὸ καὶ ἔπειτα ἐξεψύχησε. Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκλαψαν πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ σοφοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ ἐπένησαν 30 ἡμέρες.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

12. Οί Ἰσραηλίτες φθάνουν στὴ Χαναάν

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσῆ, οἱ Ἰσραηλίτες ἐπροχώρησαν, μὲ ἀρχηγὸ τὴν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ἐμπρὸς ἐπήγαιναν οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ, ἐγινε πάλι θαῦμα, ὅπως στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Μόλις μπῆκαν στὸ ποτάμι οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, τὰ νερὰ ἐσταμάτησαν, ἐχώρισαν καὶ ἔτσι πέρασαν ὅλοι χωρὶς νὰ πάθῃ κανεὶς τίποτε.

Οἱ ἐντόπιοι, οἱ Χανααναῖοι, βλέποντας αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐσάστισαν καὶ ἔχασαν τὸ θάρρος των.

Οἱ Ἰσραηλίτες, προχωρώντας ἔφθασαν στὴν πόλι Ἰεριχώ, ποὺ ἦταν πολὺ ὠχυρωμένη.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐφύλαγαν γερὰ τὰ κάστρα τῆς καὶ ἦταν δύσκολο στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ νικήσουν. Οἱ Ἰσραηλίτες ὁμως εἶχαν βοηθὸ τοὺς τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, ποὺ τόσες φορὲς τοὺς ἔδειξε τὴν προστασία Του, καὶ εἶχαν μεγάλο ἐνθουσιασμό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν εἰδωλόλατρες.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τότε, παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν πόλι Ἰεριχώ, γιὰτὶ εὐκόλα θὰ κατακτοῦσε τὴν ὑπόλοιπὴ χώρα.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ καί, ὅπως πάντα, τοὺς εἶπε τί νὰ κάμουν.

Ἐμπρὸς ἐπήγαιναν οἱ ἱερεῖς κρατώντας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ σαλπικτῆς καὶ ὁ λαός. Κάθε μέρα ἔκαναν τὸ γυρο τῆς πόλεως. Αὐτὸ κράτησε ἕξι μέρες.

Τὴν ἐβδόμη ἡμέρα ἤχησαν οἱ σάλπιγγες καὶ ὁλος ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ! Μιὰ βοή σηκώθηκε καὶ τότε ἐγινε ἄλλο θαῦμα, ποὺ κατετρόμαξε τοὺς εἰδωλόλατρες καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ μὴ ἀντισταθοῦν στοὺς Ἰσραηλίτες.

Τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἐγκρεμίστηκαν σὰν ἀπὸ φοβερὸ σεισμό. Οἱ Ἰσραηλίτες μπῆκαν μέσα χωρὶς νὰ δώσουν μάχη.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ νίκη, ποὺ ἦταν θαῦμα Θεοῦ, εὐκόλα πῆραν ὅλη τὴ Χαναάν καὶ ἐνίκησαν ὅλους τοὺς λαοὺς ποὺ τὴν κατοικοῦσαν.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τότε ἐκάλεσε τὶς 12 φυλὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔδωσε σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς Χαναάν. Ἀπ' ὅλες τὶς φυλὰς ἡ πιὸ δοξασμένη ἐγίνε ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες λέγονται καὶ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὅταν κατάλαβε ὅτι θὰ πέθαινε, ἐκάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς συμβούλευσε νὰ μὴν ξεχνοῦν τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

Τώρα ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι στὴ γῆ ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός. Ἦσαν στὴ γῆ τῶν Πατέρων τους Ἀβραάμ — Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ.

Ἄποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἄλλοφύλλων.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄.

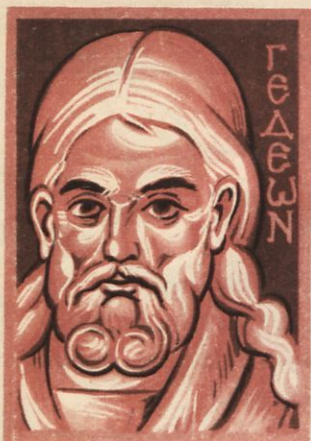
ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

Οι Ἰσραηλίτες ἐλησημονοῦσαν πολλές φορές τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἐλάτρευαν τὰ εἰδωλα. Κάθε φορά πού ἔφευγαν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔμεναν ἀτιμώρητοι.

Στὴ δυστυχία τους ὅμως, ξαναθυμοῦνταν τὸ Θεὸ καὶ τίς ἐντολές Του καὶ μετανοοῦσαν. Ζητοῦσαν συγχώρεσι καὶ βοήθεια.

Ὁ Θεὸς πού τοὺς συμπονοῦσε, ἔστελνε ἀνάμεσά τους εὐσεβεῖς καὶ γενναίους ἀνθρώπους, πού τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνδρες, πού μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐνίκουσαν, ἐγίνονταν ἀρχηγοὶ καὶ στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου καὶ στὸν καιρὸ τῆς Εἰρήνης καὶ λέγονταν Κριταί.

Οἱ σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς Κριτὲς εἶναι: Ὁ Γοθονιήλ, ἡ Δεβώρα, ὁ Γεδεὼν ὁ Σαμψών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

1. Ὁ Κριτῆς Γεδεών

Οἱ Κριταί, Γοθονιήλ καὶ ἔπειτα ἡ Δεβώρα, ἐνίκησαν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, διαφόρους ἐχθρούς.

Ἡ Δεβώρα, ἐνίκησε τοὺς *Μωαβίτες*.

Ἀργότερα ἐφάνηκε ἄλλος ἐχθρός. Ἐνας γειτονικὸς λαὸς οἱ *Μαδιανῖτες*, ἐμπήκων στὴ χώρα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τὴν κατέστρεφαν.

Ὁ Θεὸς τότε διάλεξε ἕνα φτωχὸ γεωργό, τὸν Γεδεών, γιὰ νὰ τοὺς σώσει.

Ὁ Γεδεών, ποὺ εἶχε μεγάλη πίστι στὸ Θεό, ἄφησε τὴ δουλειά του καὶ γύρισε στὶς πολιτείες τῆς χώρας του καὶ στὰ χωριά της, προσκαλώντας ὅλους στὴ μάχη. Κι ἔλεγε :

— Ὅποιος πιστεύει στὸ Θεὸ τῶν Πατέρων μας καὶ ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα, αἶς μὲ ἀκολουθήσει.

Μαζί του ἐπῆγαν πολλοί. Ἀπ' ὅλους ξεχώρισε 300 ἄνδρες. Τοὺς ἔδωσε ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα. Μέσα σὲ κάθε στάμνα εἶχε ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο δαυλό. Τοὺς ἐχώρισε σὲ τρεῖς μεγάλες δμάδες καὶ τὴν νύχτα ἐκύκλωσε τοὺς Μαδιανῖτες, ποὺ κοιμοῦνταν ξένιαστοι.

Μ' ἕνα σύνθημα οἱ τριακόσιοι ἄνδρες τοῦ Γεδεών ἔσπασαν μονομιᾶς τὶς στάμνες κι ἄρχισαν τὰ σαλπίσματα μέσα στὴ νύχτα.

Οἱ Μαδιανῖτες ἐξύπνησαν τρομαγμένοι. Ἄκουσαν σάλπιγγες καὶ φωνές καὶ εἶδαν γύρω τους φωτιές. Ξαφνιασμένοι δὲν πρόφθασαν οὔτε νὰ ντυθοῦν. Ἐβλεπαν τὶς φωτιές νὰ προχωροῦν κατ' ἐπάνω τους. Ἄδικα παρακαλοῦσαν τοὺς ψεύτικους θεοὺς τους νὰ τοὺς σώσουν. Τάχασαν τότε κι ἄρχισαν νὰ φεύγουν καὶ νὰ ἀλληλοσκοτώνωνται.

Ἔτσι ὁ Γεδεών μὲ τὰ τριακόσια παλληκάρια του σκόρπισε τοὺς ἐχθρούς. Ἀκόμα καὶ τοὺς ἀρχηγούς τους, τοὺς ἔπιασε αἰχμαλώτους καὶ πολλοὺς τοὺς ἐφόνευσε.

Ὁ Θεὸς καὶ πάλι ἐβροήθησε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθρούς τους.

2. Ὁ Σαμψών

α) Ἐνας ἄλλος γειτονικὸς λαὸς ποὺ ἐνοχλοῦσε τοὺς Ἰσραηλῖτες ἦσαν οἱ *Φιλισταῖοι*. Αὐτοὶ ἔμπαιναν στὴν Χαναὰν καὶ προξενοῦσαν καταστροφές.

Ὁ Θεὸς τότε βοήθησε τοὺς Ἰσραηλῖτες, μὲ τὸν γενναῖο καὶ εὐσεβῆ κριτῆ, τὸν Σαμψών.

Ὁ Σαμψών δὲν ἔπινε ποτὲ ποτά. Εἶχε γερὸ σῶμα καὶ μακρὰ μαλλιά. Στὰ μαλλιά του ἦταν ὅλη ἡ δύναμι ποὺ εἶχε.

Μιά μέρα ποὺ βρισκόταν στὴν ἐξοχή, ξαφνικὰ τοῦ ρίχτηκε ἕνα λιοντάρι. Ὁ Σαμψών ὄχι μόνο δὲν ἐφοβήθηκε, ἀλλὰ ὤρμησε, τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τὰ χέρια του, ποὺ ἦσαν σὰ σίδηρο δυνατά, τὸ ἔπνιξε.

Στοὺς Φιλισταίους ἔκανε μεγάλες καταστροφές. Ἐνῶ πολεμοῦσαν οἱ Ἰσραηλῖτες μαζί τους, αὐτὸς ἔπιασε 300 ἀλεπουδες. Σὲ κάθε ζευγάρι ἔδωσε στὶς οὐρές τους ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα καὶ ὅλες μαζί τὶς ἄφησε μέσα στὰ σιτάρια τῶν Φιλισταίων. Ἦταν ἐποχὴ θερισμοῦ καὶ τὰ σιτάρια πῆραν φωτιά καὶ κήκαν.

Ὅταν ἀκούαν οἱ Φιλισταῖοι πὼς ἔρχεται ὁ Σαμψών, ἔφευγαν τρομαγμένοι.

Κάποτε ὁμως ἐπροδόθηκε καὶ πιάστηκε αἰχμάλωτος. Στὴ φυλακὴ ποὺ τὸν ἐκλείσαν, τὴν ἔσπασε, ἄρπαξε ἕνα κόκκαλο ποὺ βρέθηκε μπροστά του (ἦταν τὸ κάτω σαγόνι ἀπὸ γάϊδαρο) καὶ μ' αὐτὸ ἐσκότωσε 1000 Φιλισταίους. Ἔστερα ἔφυγε.

β) Ὁ Σαμψὼν πῆρε γυναῖκα τὴν *Δαλιδά*, ποὺ ἦταν Φιλισταία. Αὐτὴ ἔμαθε ἀπ' τὸν ἴδιο, πὼς ἡ δύναμί του βρισκόταν στὰ μακρὰ του μαλλιά. Αὐτὸ τὸ εἶπε στοὺς πατριῶτες της κι ἐκεῖνοι τὴν κατὰφεραν νὰ τοῦ κόψῃ τὰ μαλλιά ἐπάνω στὸν ὕπνο του.

Ἔτσι ὁ Σαμψὼν ἔπесе στὴν παγίδα. Ἡ Δαλιδά τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά καί, ἀδύναμος πιά, πιάστηκε πάλι αἰχμάλωτος.

Οἱ Φιλισταῖοι τώρα τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή. Μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, ποὺ γιόρταζαν κι ἦσαν μαζεμένοι στὸ ναὸ τους, ἔφεραν καὶ τὸν Σαμψὼν γιὰ νὰ γελάσουν μαζί του. Τὸν ἔδεσαν ἀπὸ δύο μεγάλες κολῶνες στὶς ὁποῖες στηριζόταν τὸ οἰκοδόμημα κι ἄρχισαν τὴ διασκέδασι.

Ὁ Σαμψὼν, ποὺ στὸ μεταξὺ μεγάλωσαν πάλι τὰ μαλλιά του παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἀγκάλιασε μὲ τὰ μεγάλα του χέρια τὶς κολῶνες καὶ φώναξε:

— Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἄλλοφύλων.

Δηλαδή:

— Ἄς πεθάνω μαζί μὲ τοὺς ἄλλοφύλους.

Ὁ Ναὸς ἐσειστήκε κι ἔπесе σὲ συντρίμια. Ἔτσι ὁ Σαμψὼν πέθανε, ἀφοῦ ἐφόνευσε 3000 Φιλισταίους, ποὺ ἦσαν μέσα στὸ ναὸ.

3. Ἡ λ ι

Τρίτος Κριτὴς ἔγινε ὁ εὐσεβὴς Ἡλὶ. Ἡ πίστι του ἦταν μεγάλη. Εἶχε μεγάλο σεβασμὸ στὸ Θεὸ καὶ ἐκτελοῦσε πάντα τὸ θέλημά Του.

Εἶχεν ὁμως δυὸ παιδιὰ ποὺ καλύτερα νὰ μὴν τὰ εἶχε. Εἶχαν πολλὰ ἐλαττώματα. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ δὲν ἐπίστευαν στὸν Θεό. Μὲ τὴν ἀνυπακοή τους, κατέστρεψαν καὶ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὸν πατέρα τους.

Ὁ Ἡλὶ δὲν τὰ ἐμάλωνε. Δὲν τὰ τιμωροῦσε γιὰ τὴν κακὴ διαγωγή τους. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ τὸν Ἡλὶ.

Σὲ μιὰ μάχη ποὺ πολεμοῦσαν οἱ Ἰσραηλιῆτες μὲ τοὺς Φιλισταίους, σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ ἀσεβῆ παιδιὰ.

Οἱ Φιλισταῖοι ἐνίκησαν, ἐπῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης μὲ τὶς 10 ἐντολὰς καὶ κατέστρεψαν τὴ *Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου*. Ὁ Ἡλὶ δταν ἔμαθε ὅλην αὐτὴν τὴν καταστροφή, ἔπесе ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ σκοτώθηκε.

4. Σαμουήλ

Ὁ Σαμουήλ ἦταν κι αὐτὸς εὐσεβὴς γι' αὐτὸ κι ἔγινε Κριτὴς. Ἐμορφώθηκε ἀπ' τὸν Ἥλι γιατί ἦταν πάντα μαζί του.

Ὅταν ἔγινε Κριτὴς, ἡ πατρίδα του ἦταν σκλαβωμένη στοὺς Φιλισταίους.

Ὁ Σαμουήλ ὅμως μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ μὲ τὴν πίστι πού εἶχε στὸ Θεό, ξανάδωσε θάρρος στοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐπολέμησαν τοὺς Φιλισταίους, τοὺς ἐνίκησαν καὶ ἐλευθέρωσαν τὴν Χαναάν.

Ἐπειτα ἐξανάγκασε τοὺς Φιλισταίους νὰ παραδώσουν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης πού εἶχαν αἰχμαλωτίσει στὰ χρόνια τοῦ Ἥλι. Ἐκυβέρνησε τὴν πατρίδα του μὲ δικαιοσύνη.

Ὅταν ὁ Σαμουήλ ἐγέρασε, ἔβαλε γιὰ Κριτὲς τοὺς δύο γιουὺς του, ἀλλὰ οἱ Ἰσραηλίτες ἐζήτησαν νὰ τοὺς βάλῃ Βασιλέα κι ὄχι Κριτὴ.

Γιὰ βασιλιά ἐχρῖσε τὸν ὠραῖο καὶ γενναῖο πολεμιστὴ του, τὸν Σαούλ. Ὁ Σαμουήλ εἶναι ὁ τελευταῖος Κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἦταν καὶ Προφῆτης.

5. Ἡ καλὴ νύφη Ρουθ

Στὸν καιρὸ τῶν Κριτῶν, ἔπεσε μεγάλη πείνα στὴ Χαναάν. Πολλοὶ Ἰσραηλίτες ἔφευγαν καὶ πήγαιναν στὶς γειτονικὲς χῶρες νὰ ζήσουν.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔφυγε κι ὁ Ἑλιμέλεχ ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ. Ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του Νωεμὶν καὶ τοὺς δυὸ γιουὺς του καὶ πῆγε στὴ πλούσια χώρα Μωάβ.

Ἐκεῖ οἱ γιοὶ του παντρεύθηκαν. Ὁ ἕνας ἐπῆρε γυναῖκα τὴν Ὁρφα καὶ ὁ ἄλλος τὴν Ρουθ.

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Ἑλιμέλεχ πέθανε. Σὲ λίγο πέθαναν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του. Ἔτσι ἔμεινε ἡ γριὰ Νωεμὶν μὲ τὶς δυὸ νύφες της, τὴν Ὁρφα καὶ τὴν Ρουθ.

Ἡ γριὰ Νωεμὶν κατάφερε τὴν Ὁρφα νὰ γυρίσῃ πάλι στοὺς γονεῖς της. Τὸ ἴδιο ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ καὶ στὴ Ρουθ. Ἡ Ρουθ ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε ν' ἀφήσῃ μόνη τὴν πεθερὰ της.

— Μητέρα μου—τῆς εἶπε—δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω. Ὅπου θὰ πᾶς, θὰ ἔλθω κι ἐγώ. Ὅπου κι ἂν σταθῆς, θὰ σταθῶ κοντά σου. Ὁ Θεός σου εἶναι Θεός μου κι ὁ λαός σου λαός μου. Μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ.

Ἡ Νωεμὶν ἐπῆρε τὴν Ρουθ μαζί της καὶ γύρισαν στὴν Βηθλεέμ. Στὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ ἡ Ρουθ ἐπήγαινε καὶ ἐμάζευε στάχυα γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ Πανάγαθος Θεός τὴν ὠδήγησε στὰ κτήματα τοῦ πλουσίου κτηματίου Βοός.

Ὁ Βοός εἶδε τὴν Ρουθ πόσο ἐργατικὴ ἦταν καὶ σὰν ἔμαθε τὴν ἱστορία της καὶ τὴν καλὴ της καρδιά, τὴ ζήτησε γιὰ γυναῖκα του.

Ἡ Νωεμὶν ἐδέχθηκε κι ἔδωσε καὶ τὴν εὐχὴ της. Ἔτσι ἡ καλὴ Ρουθ παντρεύθηκε τὸν Βοός. Ἀπ' αὐτὴν ἐγεννήθηκε ὁ Ὠβήδ. Ἀπ' τὸν Ὠβήδ, ἐγεννήθηκε ὁ Ἰεσσαὶ κι ἀπ' αὐτὸν ὁ Δαυιδ.

Ἀπ' τὴ γενιὰ τοῦ Δαυιδ κατάγεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤ΄.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

1. Σ α ο ύ λ

Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Σαοὺλ. Ἦταν εὐσεβῆς καὶ γενναῖος. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἀγαπήθηκε ἀπ' τὸ λαό του. Κυβερνοῦσε μὲ δικαιοσύνη τὸ βασίλειό του καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένος.

Ἡ εὐτυχία του ὁμως δὲν κράτησε πολὺ. Οἱ πολλὲς νίκες του τὸν ἄλλαξαν. Ἐγίνε πολὺ περήφανος καὶ περιφρονοῦσε ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ Σαμουὴλ τὸν κάλεσε τότε καὶ τοῦ εἶπε νὰ ξαναγίνη ὅπως ἦταν πρὶν καὶ νὰ πάψη νὰ ὑπερηφανεύεται, γιατί αὐτὸ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός. Τοῦ εἶπε πὼς θὰ τιμωρηθῆ, ἂν δὲν ὑπακούσῃ. Ὁ Σαοὺλ ὁμως δὲν τὸν ἄκουσε.

Ὁ Σαμουὴλ διετάχθη τότε ἀπ' τὸ Θεό, νὰ πάη στὴ Βηθλεὲμ καὶ νὰ χρῆσῃ βασιλέα τὸν μικρότερο γιὸ τοῦ Ἰεσσαί, τὸν Δαυῖδ.

Κρυφὰ ἀπ' τὸν Σαοὺλ, ὁ Σαμουὴλ ἔκαμε ὅπως τοῦ παρήγγειλε ὁ Θεός.

Ὁ Σαοὺλ σὲ λίγο ἔπεσε σὲ βαθειὰ στενοχώρια. Ἐγίνε μελαγχολικὸς καὶ δὲν ἤξερε τί εἶχε.

Οἱ συγγενεῖς του ἔτρεξαν τότε καὶ βρῆκαν τὸν Δαυῖδ ποὺ ἔβασκε τὰ πρόβατά τους. Τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἐπῆγαν κοντὰ στὸν ἄρρωστο βασιλιὰ Σαοὺλ, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάξῃ μὲ τὴν κιθάρα του.

Ὁ Δαυῖδ ἔπαιξε πολὺ ὥραϊα καὶ τραγουδοῦσε πολὺ καλὰ. Μὲ τὴ μουσικὴ του ἀνακούφιζε τὸν Σαοὺλ. Ἐγίνε μάλιστα καὶ φίλος μὲ ἓνα ἀπ' τὰ τρία βασιλόπουλα, τὸν Ἰωνάθαν.

2. Δαυῖδ καὶ Γολιάθ

Τὸν ἴδιο καιρὸ ξαναφάνηκαν οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, οἱ *Φιλιισταῖοι*. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν ἕνας φοβερὸς πολεμιστῆς, ποὺ λεγόταν *Γολιάθ*.

Ἦταν ὁ ἦρωας τῶν Φιλισταίων. Ψηλὸς σὰν γίγαντας. Ἄγριος καὶ ὀρμητικὸς. Ἀρματωμένος μὲ τεράστια ὄπλα, ἀσπίδα, κοντάρι καὶ ξίφος. Καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ δυνατὸ θῶρακα.

Αὐτὸς ἔβγαινε κάθε μέρα καὶ φώναζε στοὺς Ἰσραηλίτες :

— Ὅποιοι εἶναι παλληκάρια ἀπὸ σᾶς, ἄς ἔλθῃ νὰ πολεμήσῃ μαζί μου. Ἄν μὲ νικήσῃ, οἱ Φιλιισταῖοι θὰ γίνωμε δούλοι σας. Ἄν τὸν νικήσω ἐγώ, θὰ γίνετε σεῖς δούλοι σὲ μᾶς.

Ὁ Βασιλιάς Σαοὺλ ἦταν πολὺ στενοχωρημένος καὶ ντροπιασμένος.

Μιὰ ἡμέρα ἐπῆγε στὸ στρατόπεδο καὶ ὁ Δαυῖδ. Πήγαινε φαγητὸ στ' ἀδέλφια του ποὺ ἦσαν στρατιῶτες. Ἄκουσε τὸν Γολιάθ ποὺ ἔλεγε τὰ περήφανα λόγια του. Παρουσιάσθηκε λοιπὸν στὸν Σαοὺλ καὶ τοῦ εἶπε :

— Βασιλιά μου, ἐγὼ θὰ τὸν πολεμήσω.

Ὁ Σαοὺλ τὸν εἶδε μικρὸ καὶ δὲν τὸν ἄφησε. Μὰ ἀφοῦ ἐπέμενε τοῦ ἔδωσε τὰ ὄπλα του. Ὁ Δαυῖδ ὅμως μὴ μπορώντας νὰ τὰ σηκώσῃ τὰ ἄφησε κάτω καὶ προχώρησε μὲ τὸ ραβδί του, τὴν σφεντόνα καὶ πέντε πέτρες.

Ὁ Γολιάθ, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε :

— Γιὰ σκύλο μὲ πέρασες κι ἔρχεσαι μὲ πέτρες ἐναντίον μου ;

Ὁ Δαυῖδ τοῦ ἀπάντησε :

— Εἶσαι χειρότερος ἀπὸ σκύλος. Γιατὶ ἐσὺ ἔρχεσαι μὲ ὄπλα ἐναντίον μου, ἐνῶ ἐγὼ ἔρχομαι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μου !

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ βάζει μιὰ πέτρα στὴ σφεντόνα καὶ τὴ ρίχνει μὲ δύναμι. Ἡ πέτρα χτύπησε στὸ μέτωπο τὸν Γολιάθ ποὺ ζαλίσθηκε κι ἔπεσε κάτω. Τρέχει ὁ Δαυῖδ, ἀρπάζει τὸ ξίφος καὶ τοῦ κόβει τὸ λαιμό.

Μπροστὰ στὸ θαῦμα αὐτὸ οἱ Φιλιισταῖοι ἔφευγαν φοβισμένοι. Οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς ἐνίκησαν τώρα εὐκολά.

Ὁ Δαυῖδ ἐγύρισε στὴν Ἱερουσαλὴμ γεμάτος δόξα. Ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχθηκε μὲ φωνές :

« Ὁ Σαοὺλ ἐνίκησε χιλιάδες
μὰ ὁ Δαυῖδ ἐσκότωσε μυριάδες ».

Δαυίδ καὶ Ἀχίθ.

3. Σαούλ καὶ Δαυῖδ

Ὁ βασιλεὺς Σαούλ ἐξήλεψε τὸν Δαυῖδ γιὰ τὸ κατόρθωμα ποὺ ἔκαμε. Ἡ ζήλεια δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. Νύχτα καὶ μέρα ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τόσο ἦταν τὸ πάθος του ποὺ κάποια μέρα τὴν ὥρα ποὺ ὁ Δαυῖδ τὸν διασκέδαζε μὲ τὴ κιθάρα του, τοῦ ἔρριξε τὸ κοντάρι καταπάνω του, νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ Δαυῖδ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ στὰ βουνὰ μὲ λίγους συντρόφους του γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ βασιλιά του.

Ὁ Σαούλ τὸν κυνήγησε μὲ στρατό.

Μιά μέρα κουρασμένος ἀπὸ τὴν καταδίωξι, ἐμπῆκε σὲ μιὰ σπηλιά νὰ ξεκουραστῇ καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Στὴν ἴδια σπηλιά ἦταν κρυμμένος καὶ ὁ Δαυῖδ. Θὰ μπορούσε τώρα νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιά ποὺ ἦταν ἐχθρὸς του. Ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε. Μόνο ἔκοψε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ βασιλικὸ φόρεμα, καὶ ἔφυγε.

Ὁ Σαούλ ὅταν ἔμαθε πόσο εὐγενικὰ τοῦ ἐφέρεθηκε ὁ Δαυῖδ, ἐξέχασε τὸ θυμὸ του καὶ τὸν ἐκάλεσε πάλι κοντὰ του.

Οἱ ἐχθροὶ Φιλιισταῖοι ξαναφάνηκαν. Ἐπετέθησαν καὶ σὲ μιὰ μάχῃ ἐσκοτώθηκαν καὶ τὰ τρία παιδιά τοῦ Σαούλ. Ὁ ἴδιος ἐπληγώθηκε καὶ γιὰ νὰ μὴ πιαστῇ αἰχμάλωτος, αὐτοκτόνησε.

Ὁ Δαυῖδ, ἐλυπήθηκε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ, μὰ πιὸ πολὺ ἔκλαψε γιὰ τὸν Ἰωνάθαν, τὸν φίλο του.

Τόση ἦταν ἡ λύπη του ποὺ ἔκαμε καὶ ἓνα ὠραῖο τραγούδι γι' αὐτούς.

*Ἀρροσιὰ νὰ μὴ σταλιάξῃ πουθενὰ
στοῦ Γελβονὲ τοὺς κάμπους, τὰ βουνά.
Ποτὲ μὴ βρέξῃ στὴ σκληρὴ σὰς Γῆ
καὶ οὔτε λουλούδι οὔτε καρπὸς νὰ βῆ.
Ὁ Ἰωνάθαν καὶ ὁ Σαούλ ἐκεῖ,
πολεμιστὲς καὶ οἱ δυὸ ἡρωϊκοὶ
μὲ τὰ σπαθιά στὰ χέρια γυμνωμένα
γιὰ τὴν Πατρίδα πέσανε ὠμίμενα!*

*
**

*Διωνταρόκαρδοι οἱ δυὸ καὶ δυνατοὶ
χυθῆκαν στὸν ἐχθρὸ σὰν χροσαῖτοι
καὶ ἀφοῦ σὰν στάχνα θέρισαν πολλοὺς
πέσαν, οἱ πιὸ καλοὶ μέσ' τοὺς καλοὺς.
Γιὰ τὴν Πατρίδα ἀφήσαν τὴν πνοὴ
ἀγαπημένοι ὅπως στὴ ζωὴ.
Δόξα σὲ σὰς, βασιλιά μας τιμημένε,
καὶ Ἰωνάθαν φίλε τρισαγαπημένε.*

4. Ὁ Δαυὶδ βασιλεὺς

Μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Σαούλ, οἱ Ἰσραηλίτες ἔβαλαν βασιλιὰ τὸν Δαυὶδ.

Ὁ Δαυὶδ ἐνίκησε ὅλους τοὺς ἐχθρούς κι ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ κράτους τὴν *Ἱερουσαλήμ*.

Ἐχτισε ὠραῖα οἰκοδομήματα κι ἀνάκτορα. Ἔκαμε καὶ μιὰ πολυτελῆ σκηνὴ ὄλου μετέφερε τὴν *Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης* μὲ μεγάλες τελετές. Ἡ σκηνὴ ὠνομάσθηκε *Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου*.

Στὸν καιρὸ τοῦ Δαυὶδ ἡ χώρα μεγάλωσε. Ὁ Δαυὶδ μὲ τὶς νίκες του τὴν ἐδόξασε. Ὁ Θεὸς τὸν ἐβοήθησε γιὰτὶ ἦταν δίκαιος κι εὐσεβής.

Σὰν ἄνθρωπος ὅμως ἔπεσε σὲ μιὰ βαρεῖα ἁμαρτία κι ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν προφήτη *Νάθαν* νὰ τὸν ἐλέγξει. Γιὰ νὰ τοῦ κάμη πιὸ ζωντανὴ τὴν ἁμαρτία του, τοῦ διηγῆθηκε μιὰ ἱστορία :

«Κάποτε, βασιλιὰ μου, σὲ μιὰ πόλι ζοῦσαν δυὸ ἄνθρωποι. Ὁ ἓνας ἦταν πλούσιος μὲ ἀμέτρητα κοπάδια πρόβατα. Ὁ ἄλλος φτωχὸς μὲ μιὰ προβατῖνα πὸν τὴν ἀγαποῦσε πολὺ.

»Στὸν πλούσιο ἐπῆγε κάποτε γιὰ ἐπίσκεψι, ἓνας φίλος του. Γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ, τοῦ ἔσφαξε ἓνα πρόβατο. Μὰ ἀντὶ νὰ σφάξῃ ἀπ' τ' ἀμέτρητα τὰ δικά του, ἄρπαξε κι ἔσφαξε τὸ μοναδικὸ πρόβατο τοῦ φτωχοῦ γείτονα».

Ὁ Δαυὶδ θυμωμένος, φώναξε :

— Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ κακοῦργος ; Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσω.

Ὁ *Νάθαν* τοῦ ἀπήντησε :

— Αὐτὸς εἶσαι σύ, βασιλιὰ μου. Ὁ πλούσιος γείτονας εἶσαι σύ, καὶ τέτοια εἶναι ἡ ἁμαρτία πὸν ἔκαμες. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ.

Ὁ Δαυὶδ μετάνοισε πικρά. Τότε ἔκαμε τοὺς ὠραίους ψαλμοὺς πὸν διαβάζονται καὶ σήμερα στὶς ἐκκλησίαις μας καὶ εἶναι γραμμένοι στὸ βιβλίον πὸν λέγεται *Ψαλτήριον*.

Ἔνας τέτοιος ψαλμὸς εἶναι καὶ στὸ τέλος τοῦ βιβλίου σας.

— Ο ΔΑΥΪΔ ΔΟΞΟΛΟΓΕΙ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ —

- Εύλογει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ.
- Εύλογει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις Αὐτοῦ.
.....
- Εύλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἄγγελοι Αὐτοῦ.
- Εύλογεῖτε τὸν Κύριον πάσαι αἱ δυνάμεις Αὐτοῦ.
- Εύλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ. Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ. Εύλογει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

5. Θάνατος τοῦ Ἀβессαλώμ

Ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν Δαυὶδ γιὰτὶ μετάνοιωσε εὐλικρινά. Δὲν τὸν ἄφησε βέβαια ἀτιμώρητο.

Ἀπὸ τοὺς δύο γιουὺς του ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ἀβессαλώμ. Αὐτὸς ἦταν ἀνυπάκουος καὶ πολὺ περήφανος. Τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ βασιλεὺς. Ἐφτασε μάλιστα σὲ πόλεμο μὲ τὸν πατέρα του.

Ὁ Δαυὶδ ἔστειλε στρατὸ γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Ἐδωσε διαταγὴ νὰ μὴν τὸν σκοτώσουν, ἀλλὰ νὰ τὸν πᾶνε ζωντανὸν μπροστά του.

Κυνηγημένος ὁ Ἀβессαλώμ καὶ ἐνῶ ἔτρεχε καβάλα στ' ἄλογό του, βρῆκε σκληρὸ θάνατο.

Τὰ μακρὰ του μαλλιά, καθὼς ἔτρεχε, ἐπιάσθηκαν στὰ κλαδιὰ ἐνὸς δένδρου καὶ ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος. Στὸ μεταξὺ τὸν ἐπρόφθασε ἕνας στρατιώτης τοῦ πατέρα του καὶ τὸν ἐκάρφωσε μὲ τὸ κοντάρι.

Ὁ Δαυὶδ σὰν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του ἔκλαιγε καὶ ἐφώναζε :

— Ἀβессαλώμ, Ἀβессαλώμ παιδί μου ! Καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγώ, παρὰ ἐσύ.

Ὁ Δαυὶδ πέθανε σὲ ἡλικία 70 χρονῶν. Ἡ βασιλεία του κράτησε 40 χρόνια. Πρὶν πεθάνῃ ἄφησε διάδοχο στὸ θρόνο, τὸν δεῦτερο γιὸ του, τὸν Σολομῶντα.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ

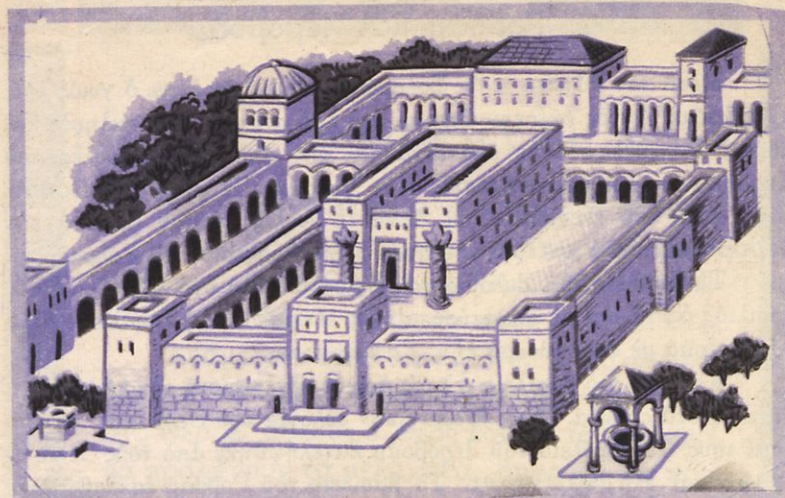
. Ἡ Σοφία καὶ τὰ ἔργα τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα

Μετὰ τὸν ἔνδοξο βασιλέα Δαυὶδ, ἔγινε βασιλεὺς ὁ γιὸς του ὁ Σολομῶν, πὺν ἐδόξασε 40 χρόνια τὸ κράτος τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐντὶ νὰ προτιμήσῃ δόξα, μακροζωία ἢ πλοῦτη, πὺν τοῦ ἐχάριζε ὁ Θεός, αὐτὸς ἐζήτησε ἀπ' ὄλα αὐτὰ *Σοφία*. Ὁ Θεὸς τόσο εὐχαριστήθηκε, πὺν τοῦ ἐχάρισε καὶ Σοφία καὶ ὄλα τ' ἄλλα.

Πόσο σοφὸς ἦταν ὁ Σολομῶν, ἐφάνηκε ἀπ' τὸ ἐξῆς περιστατικό. Δυὸ γυναῖκες παρουσιάσθηκαν ἐμπρὸς του νὰ τοὺς λύσῃ

μιά διαφορά.

Και οι δυο γυναίκες είχαν γεννήσει από ένα παιδί. Τη νύχτα που κοιμόνταν δίπλα δίπλα, ή μια χωρίς να το θέλη, έπεσε πάνω στο δικό της και κείνο πέθανε. Άμέσως έτοποθέτησε το πεθαμένο στην άγκαλιά της άλλης και πήρε το ζωντανό.

Τò πρωτὶ που ἐξύπνησαν, εἶδε ἡ ἄλλη τὸ πεθαμένο που δὲν ἦταν δικό της κι ἄρχισαν νὰ μαλώνουν. Τότε ἐπῆγαν στὸ σοφὸ βασιλιά τους.

Ὁ Σολομὼν ἔπρεπε νὰ βρῆ ποιά ἀπὸ τὶς δυὸ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἡ κάθε μιὰ ἐφώναζε πὼς εἶναι δικό της τὸ παιδί. Τότε ὁ Σολομὼν ἐφώναξε ἕνα στρατιώτη καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ τὸ μωρό, νὰ τὸ κόψῃ σὲ δυὸ καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ στὴν κάθε μιὰ.

Ἡ ἀληθινὴ μητέρα ἔβαλε σπαρακτικὲς φωνὲς κι ἔλεγε :

— Βασιλιά μου, μὴ σκοτώνῃς τὸ παιδί. Προτιμῶ νὰ τὸ βλέπω ζωντανὸ κι ἄς τὸ ἔχῃ αὐτὴ ἡ ξένη. Μή, βασιλιά μου...

Ἡ ἄλλη ἔστεκόταν ἀμίλητη. Ὁ Σολομὼν κατάλαβε τότε ποιά ἔλεγε τὴν ἀλήθεια κι ἔδωσε τὸ μωρὸ στὴν ἀληθινὴ μητέρα.

Ὁ Σολομὼν ἔκανε πολλὰ καὶ ὠραῖα ἔργα. Μὰ τὸ μεγαλύτερο ἔργο που τὸν ἐδόξασε, εἶναι ὁ *Ναὸς* που ἔκτισε στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ *Ναὸς* ἐπῆρε τὸ ὄνομα — *Ναὸς τοῦ Σολομῶντος*.

Ὁ Σολομὼν ἐβασίλευσε 40 χρόνια.

Ἐγραψε πολλὰ βιβλία, ὅπου φαίνεται ἡ μεγάλη του σοφία. Τὰ βιβλία αὐτὰ βρίσκονται στὸ Ἱερὸ βιβλίον «Ἁγία Γραφή».

7. Ροβοάμ και Ἱεροβοάμ

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σολομῶντα, βασιλιάς ἔγινε ὁ γιὸς του, ὁ Ροβοάμ. Αὐτὸς ἐφέρετο ἄσχημα στὸ λαό του καὶ ἦταν σκληρὸς καὶ ἄδικος. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς ἐπανεστάτησε καὶ ἀπὸ τὶς 12 φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ μόνο δυὸ ἔμειναν πιστὲς στὸν Ροβοάμ. Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν. Οἱ ἄλλες 10 φυλὲς ἔκαμαν βασιλιά τὸν Ἱεροβοάμ, ποὺ ὁ πατέρας του ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σολομῶντα.

Τὸ βασίλειο τοῦ Σολομῶντα χωρίσθηκε στὰ δυό. Στὸ ἓνα ἔγινε βασιλιάς ὁ Ροβοάμ μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ στὸ ἄλλο ὁ Ἱεροβοάμ μὲ πρωτεύουσα τὴν Σαμάρεια.

Καὶ στὰ δυὸ βασίλεια ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ λησμονῇ τὸν Θεὸ καὶ νὰ πιστεύῃ στὰ εἰδῶλα. Ἔτσι ἔχασαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δύναμί τους. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἱεροβοάμ κατελήφθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ Βαβυλωνίους. Τὸ βασίλειο τοῦ Ροβοάμ ἐσκλαβώθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸ βασιλιά τῶν Βαβυλωνίων, τὸν Ναβουχοδονόσορα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐπιάσθηκαν αἰχμάλωτοι καὶ μεταφέρθηκαν δοῦλοι στὴ Βαβυλῶνα.

Ἔτσι ἐτιμωρήθηκαν γιὰ τὴν ἀσέβειά τους στὸ Θεό.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

Μετά την διάλυσι τοῦ μεγάλου κράτους τοῦ Σολομῶντα, στὸ Ἰσραηλητικὸ ἔθνος ἐπέρασαν πολλοὶ βασιλεῖς. Ὅμως δὲν ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ δὲν ἐπίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι μὲ μεγάλη πίστι στὸ Θεό. Σ' αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἔδωσε τὸ χάρισμα, νὰ προλέγουν τὰ μέλλοντα, δηλαδή, νὰ προφητεύουν πολλὰ πράγματα ποὺ θὰ γίνονταν στὸ μέλλον. Οἱ φωτισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι λέγονται Προφήται.

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες λησμονοῦσαν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, οἱ Προφῆται ἔβγαζαν ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς συμβούλευαν. Δὲν ἐδίσταζαν νὰ μαλώσουν καὶ τοὺς ἀσεβεῖς βασιλεῖς, γι' αὐτὸ πολλοὶ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο.

Οἱ Προφῆται προεῖπαν πολλὰ σπουδαῖα πράγματα ποὺ θὰ γίνονταν στὸ μέλλον. Προεῖπαν καὶ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς Προφῆτες εἶναι οἱ: Ἡλίας, Ἡσαίας, Ἰερεμίας, ὁ Δανιήλ καὶ ὁ Ἴωνᾶς.

1. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ἢ Ἡλιοῦ

α) Ὁ Προφήτης Ἡλίας λέγεται καὶ Ζηλωτής. Ἐξῆσε στὸν καιρὸ πὺ βασιλιάς στὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος ἦτο ὁ Ἀχαάβ. Αὐτὸς ἦταν ἀσεβὴς καὶ ἄδικος. Εἶχε διατάξει ὅλοι νὰ λατρεύουν γιὰ Θεό, τὸν Βάαλ, δηλ. τὸν Ἡλιο.

Ὁ Ἡλίας ἦταν ἀτρόμητος προφήτης. Ὅλο τὸν καιρὸ σχεδόν, ἐξοῦσε στὰ βουνά. Μόνο ὅταν ἠθελε νὰ συμβουλευθεῖ, κατέβαινε στὶς πόλεις. Φοροῦσε μιὰ προβιά πὺ λεγόταν *Μηλωτή*.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας παρουσιάσθηκε στὸν ἀσεβῆ Ἀχαάβ καὶ τὸν μάλωσε γιὰ τὴν κακὴ του διαγωγή καὶ τὴν ἀσέβειά του. Τοῦ εἶπε πὺς ὁ Θεὸς θὰ τὸν τιμωρήσῃ μὲ φοβερὴ ξηρασία καὶ πείνα, πὺ θὰ βασιτάξῃ τριάμισθ χρόνια. Κατόπιν ἔφυγε, γιὰτὶ ὁ Ἀχαάβ εἶχε θυμώσει πολὺ ἐναντίον του. Ἐπῆγε σὲ μιὰ ὄρεινὴ χαράδρα. Ἐκεῖ τὸν ἔτρεφαν τὰ κοράκια.

Ὁ Ἡλίας κατόπιν πηγαίνοντας στὸ χωριὸ *Σαρεπτά*, συνάντησε μιὰ φτωγὴ γυναίκα πὺ ἐμάζευε ξύλα. Τῆς ἐζήτησε νερὸ νὰ πῆ καὶ λίγο ψωμὶ νὰ φάῃ.

Ἡ φτωγὴ γυναίκα τοῦ εἶπε, πὺς τῆς ἀπόμεινε λίγο ἀλεύρι καὶ λάδι καὶ ἂν ἠθελε, μποροῦσε νὰ πάῃ σπῆτι της νὰ μοιρασθοῦν τὸ τελευταῖο τους φαγητό. Γιατὶ ὕστερα, τοῦ εἶπε, θὰ πεθάνουν τῆς πείνας καὶ αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της.

Ὁ Προφήτης τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται. Γιατὶ ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη καὶ σ' ὅλο τὸν καιρὸ τῆς πείνας, θὰ εἶχε καὶ λάδι καὶ ἀλεύρι ἄφθονο.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ φτωγὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδί της ἐξῆσαν ὅλο τὸν καιρὸ τῆς πείνας καὶ δὲν τοὺς ἔλειψε οὔτε τὸ λάδι οὔτε τὸ ἀλεύρι.

β) Τὰ θαύματα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Ἡ ξηρασία ἐκράτησε τριάμιση χρόνια. Ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα ἐθέριζαν τοὺς ἀνθρώπους. Οὕτε σταγόνα βροχῆς δὲν ἔπесе. Τὰ ζῶα ἐψοφοῦσαν. Ἄδικα παρακαλοῦσαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ ὁ Ἀχαάβ, τὸν ψεύτικο Θεό τους τὸν Βάαλ, νὰ ρίξη βροχή.

Τότε ὁ λαὸς μετάνιωσε καὶ ζήτησε συγχώρεσι ἀπ' τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἐτρεξαν ὅλοι στὸν Προφήτη Ἡλία καὶ τοῦ εἶπαν νὰ προσευχηθῆ στὸν Πανάγαθο Θεὸ νὰ τοὺς λυπηθῆ.

Ὁ Θεός, ὅπως πάντοτε, τοὺς ἐσυγχώρησε καὶ ἔρριξε ἀφθονή βροχή πὸν ἐδρόσισε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπότισε τὴ γῆ.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐδόξασαν κι εὐχαρίστησαν τὸ Θεό.

Τότε ὁ Προφήτης Ἡλίας, παρουσιάσθηκε πάλι στὸ βασιλεῖα Ἀχαάβ καὶ τὸν προσκάλεσε ἐπάνω στὸ βουνὸ *Κάρμηλον*. Ἐκεῖ θὰ τοῦ φανέρωνε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δύναμι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀχαάβ συμφώνησε καὶ ἐκάλεσε στὸ βουνὸ καὶ ὄλους τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ Βάαλ. Συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ τετρακόσιοι πενήντα εἰδωλολάτρες ἱερεῖς.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας εἶπε στοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεό τους νὰ ρίξη φωτιὰ στὸ βωμό τους, ν' ἀνάψουν τὰ ξύλα ὅπου ἦταν τὸ μοσχάρι τῆς θυσίας των.

— Κατόπι, τοὺς εἶπε, θὰ προσευχηθῶ κι ἐγὼ στὸ Θεό μου. Ὅποιος Θεὸς θὰ ρίξη φωτιὰ κι ἀνάψουν τὰ ξύλα τῆς θυσίας, θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ αὐτὸν θὰ προσκυνήσωμε ὅλοι.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ ἐτοίμασαν τὸ βωμὸ καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεό τους, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ μεσημέρι, νὰ κάμῃ τὸ θαῦμα. Μὰ τοῦ κάκου.

Τότε προσευχήθηκε ὁ Προφήτης Ἡλίας. Καὶ τὸ θαῦμα ἐγίνε! Φλόγα ἔπесе στὸ βωμὸ κι ἔκαψε τὰ ξύλα, τὸ μοσχάρι καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη.

Οἱ Ἰσραηλίτες μόλις εἶδαν τὸ θαῦμα ἐφώνησαν: « *Μέγας ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ!* ».

Ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ἡ βασίλισσα, ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν Προφήτη.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ὀργή της ὁ Ἡλίας, ἔφυγε μακρὰ. Ἐκεῖ διετάχθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Παλαιστίνη. Στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ συνάντησε τὸν Ἐλισσαῖο τὸν ὁποῖον ἐπῆρε μαζί του. Ἐνῶ προχωροῦσαν, σὲ μιὰ στιγμή δυὸ πύρινα ἄλογα καὶ ἓνα ἀμάξι πύρινο, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, ἄρπαξαν τὸν Ἡλία στὸν οὐρανὸ. Ὁ Ἐλισσαῖος ἐπρόφθασε ν' ἀρπάξῃ τὴ μηλωτὴ τοῦ Προφήτου καὶ ἔτσι ἐπῆρε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ κι αὐτὸς καὶ νὰ κάμῃ θαύματα.

Τὸν Προφήτη Ἡλία ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία μας στὶς 20 Ἰουλίου. Οἱ ναοὶ του κτίζονται στὶς κορυφὲς λόφων ἢ βουνῶν.

Ο Προφήτης 'Ηλίας και ή ανάληψις του εις τούς ούρανούς.

2 Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας

Ὁ Ἡσαΐας εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς Προφῆτες. Ἐγεννήθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐζησε στὰ χρόνια τοῦ χωρισμοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν σὲ δύο Βασίλεια. Καὶ ἐδίδασκε στὸ Βασίλειο τοῦ Ἰούδα.

Τὸ χάρισμα νὰ προφητεύη, τὸ ἐπῆρε μιὰ μέρα πὺν ἔκανε τὴν προσευχή του. Εἶδε ἓνα θαυμαστὸ ὄραμα.

Εἶδε τὸ Θεὸ νὰ κάθεται σὲ ἓνα θρόνο λαμπρὸ πὺν ἀκτινοβολοῦσε. Γύρω του πλήθος ἄγγελοι ὑμνοῦσαν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια :

«*Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου.*»

Μ' αὐτὸ τὸ ὄραμα ὁ Ἡσαΐας κατάλαβε πὺς τὸ ἔργο του εἶναι νὰ διδάσκη, νὰ συμβουλευῆ καὶ νὰ προφητεύη.

Δὲν ἐδείλιαζε οὔτε στὸν πῦρ ἰσχυρὸ νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Κατηγοροῦσε τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἔλεγε :

— Δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία οἱ προσευχές σας ὅταν εἶναι μονάχα λόγια. Ἔργα θέλει ὁ Θεός. Πράξεις καλές κι ὄχι λόγια. Ἄλλοίμονο σας ἀμαρτωλοί. Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τιμωρήσῃ.

Μ' αὐτὰ κι ἄλλα λόγια, ἐμάλωνε καὶ τοὺς βασιλιάδες ἀκόμη. Ἐπροφήτευσε τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ πῦρ σπουδαία προφητεία ἦταν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ κάθε λεπτομέρεια προεῖπε τὴ Γέννησι, τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασί Του.

Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας πέθανε μαρτυρικά, ὅταν βασιλεὺς στὴν Ἱερουσαλήμ ἦταν ὁ ἀσεβὴς Μανασσῆς. Ἐμαρτύρησε 700 χρόνια π. Χ.

Οἱ προφητεῖες του εἶναι γραμμένες στὰ βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ διαβάζονται στὶς ἐκκλησίες μας πολλὲς φορὲς κάθε χρόνονο.

3. Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας

Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας ἐγεννήθη κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ μικρὸς ἐπῆρε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ.

Σὰν τοὺς ἄλλους προφήτες, δὲν ἐφοβόταν κι αὐτός, νὰ διδάσκη τὴν ἀλήθεια. Ἐκαλοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ μετανοήσουν γιατί ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πέση ἐπάνω τους.

Μιά μέρα, μὲ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἔβαλε στὰ χέρια του καὶ στὸ λαιμὸ του δεσμὰ καὶ βγήκε στὴν πλατεία

τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ Ἰσραηλίτες ἐμαζεύθησαν γύρω του νὰ τὸν ἀκούσουν. Καὶ τότε ἐπροφήτευσε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Βαβυλωνίους :

— Ἡ πόλι, τοὺς εἶπε, θὰ ξεθεμελιωθῇ. Τίποτε δὲν θὰ μείνη παρὰ μόνον ἐρείπια. Καὶ σεῖς ὅλοι πού λησμονήσατε τὸν ἀληθινὸ Θεό, θὰ συρθῆτε δεμένοι, ἔτσι ὅπως μὲ βλέπετε, μακριὰ στὴν ἐχθρική χώρα !

Ὁ βασιλιάς ὅταν πληροφορήθηκε αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ Προφήτης, ἐθύμωσε καὶ διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακή.

Ὅπως προεἶπε ὁ Ἱερεμίας, ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσωρ, κατέστρεψε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀκόμα καὶ τὸ *Ναὸ τοῦ Σολομῶντος*. Ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες, τοὺς ἐπῆρε αἰχμαλώτους.

Ὁ Ἱερεμίας πού ἦταν φυλακισμένος, ἐλευθερώθηκε, ἀλλὰ ἐπρότιμησε νὰ μείνη στὴν κατεστραμμένη πατρίδα του.

Κάθε μέρα ἐπήγαινε στὰ ἐρείπια κι ἔκλαιγε τὸ κατάντημα τῆς πατρίδας του.

Ἀργότερα τὸν ἐπῆραν στὴν *Βαβυλῶνα* ὅπου οἱ πατριῶτες του τὸν ἐσχότωσαν μὲ λιθοβολισμό.

Καὶ οἱ προφητεῖες τοῦ Ἱερεμίου, εἶναι γραμμένες στὰ βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

4 . Ὁ Προφήτης Δανιήλ καὶ οἱ τρεῖς παῖδες

Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώ-
τους Ἰσραηλίτες, ἦσαν καὶ τέσσε-
ρες νέοι :

Ὁ Δανιήλ, ὁ Ἀζαρίας, ὁ
Ἀνανίας καὶ ὁ Μισαήλ.

Ἦσαν οἱ πιὸ ἐξυπνοὶ καὶ ὁ
βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ἐδιά-
λεξε κι αὐτοὺς μαζί μὲ ἄλλους
Ἰσραηλίτες, νὰ τοὺς μορφώση.

Τοὺς ἤθελε γιὰ ὑπαλλήλους
στὸ κράτος του.

Ὅταν ἐμορφώθηκαν, ἐτοπο-
θετήθηκαν σὲ καλὲς θέσεις καὶ ὁ
Δανιήλ ἐπῆρε τὴ σπουδαιότερη.

Ἄν καὶ ἐζοῦσαν ἀνάμεσα σὲ ἀσεβεῖς, αὐτοὶ οἱ νέοι δὲν ἐλησμό-
νησαν ποτὲ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ Δανιήλ μάλιστα εἶχε τὸ χάρισμα νὰ
ἐξηγή τὰ ὄνειρα καὶ νὰ προφητεύῃ.

Κάποτε ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἶδε ἓνα ὄνειρο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τα-
ραχθῆ πολὺ. Ἐκάλεσε τὸν Δανιήλ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐθυμόταν τὸ ὄνειρο,
τοῦ εἶπε νὰ τὸ μαντεύσῃ.

Ὁ Δανιήλ ἀφοῦ προσευχήθηκε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς, ἐπῆγε
στὸ βασιλιά, ἐμάντευσε ποῦ ὄνειρο ἦταν κι ἔδωσε σοφὴ ἐξήγησι. Τόσο
εὐχαριστήθηκε ὁ βασιλεὺς ποὺ τὸν διώρισε ἐπιθεωρητὴ καὶ ἄρχοντα
ὅλων τῶν διοικητῶν τοῦ βασιλείου του.

5 . Οἱ τρεῖς παῖδες στὴν κάμινο

Μιὰ μέρα ὁ βασιλεὺς διέταξε ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ βασι-
λείου του νὰ προσκυνήσουν μιὰ ὠραία εἰκόνα τοῦ θεοῦ Βήλου (Ἡλίου).

— Ὅποιος δὲν προσκυνήσῃ, εἶπε, θὰ κατ' ἕλθῃ ζωντανός.

Οἱ τρεῖς νέοι ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, ἐπροτίμησαν νὰ καοῦν ζωντανοί,
παρὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν ψεύτικο θεό.

Ἐθύμωσε ὁ βασιλεὺς καὶ διέταξε νὰ τοὺς ρίξουν δεμένους σ' ἓνα
καμῖνι νὰ καοῦν.

Οἱ τρεῖς νέοι γεμάτοι πίστι ἀπάντησαν στὸ βασιλιά, πὺς ὁ Θεός
τοὺς θὰ τοὺς σώσῃ καὶ δὲν φοβοῦνται τὴν τιμωρία του.

Ὅταν τοὺς ἔρριξαν στὸ καμίνι μὲ τὶς φλόγες, Ἄγγελος Κυρίου τοὺς ἀγκάλιασε καὶ μαζί του ἄρχισαν νὰ ὑμνοῦν τὸ Θεό.

Ὁ βασιλεὺς βλέποντας τέτοιο θαῦμα καὶ τὸν ἄγγελο ἀνάμεσά τους, διέταξε ἰμέσως νὰ τοὺς βγάλουν ἀπ' τὸ καμίνι.

Ἐτιμώρησε τοὺς ἐχθροὺς τῶν τριῶν νέων κι ἔβγαλε διαταγὴ κανεὶς πιά, νὰ μὴ βρίζη τὸν θαυματουργὸ Θεό τους.

6. Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Ὁ Ναβουχοδονόσορ πέθανε καὶ βασιλιὰς ἔγινε ὁ ἐγγονός του ὁ Βαλτάσαρ.

Αὐτὸς μιὰ μέρα ἔκαμε ἓνα μεγάλο γλέντι. Εἶχε καλέσει ὅλους τοὺς ἄρχοντες καὶ ὑπουργούς του. Ἔτρωγαν κι ἔπιναν ὅταν ξαφνικὰ ὁ Βαλτάσαρ ἐτρόμαξε. Εἶδε ἀπέναντί του στὸν τοῖχο, ἓνα χέρι ποὺ ἔγραψε τρεῖς περίεργες λέξεις :

Μανὴ — Θεκέλ — Φάρες

Ἄμέσως ἐκάλεσε τὸν Δανιὴλ ποὺ τοῦ ἐξήγησε τὸ ὄραμα. Τοῦ εἶπε πὺς οἱ ὄρες του εἶναι μετρημένες γιατί ἐχθροὶ θὰ πάρουν τὸ βασίλειό του.

Πραγματικά: Τὴν ἴδια νύχτα ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειο τῶν Βαβυλωνίων καὶ ὁ Βαλτάσαρ ἐσκοτώθηκε.

Οἱ Πέρσαι δὲν ἐπέιραζαν τὸν Δανιὴλ. Τὸν ἄφησαν στὴ μεγάλη θέσι πού εἶχε. Οἱ Βαβυλώνιοι τὸν ἐξήλευαν καὶ κατάφεραν τὸν βασιλιὰ τῶν Περσῶν νὰ βγάλῃ μιὰ διαταγή.

Ἡ διαταγή ἔλεγε :

«Γιὰ 30 ἡμέρες ἀπαγορεύεται νὰ ζητήσῃ κανεὶς ὅ,τιδήποτε ἀπὸ ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιά...».

Οὔτε καὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐπετρέπετο νὰ ζητήσῃ κανεὶς κάτι στὴν προσευχή του!

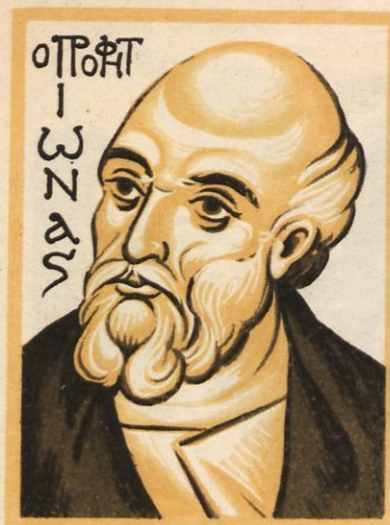
Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ τότε, τὸν κατηγοροῦσαν στὸ βασιλιά, ὅτι ἔκαμε τὴν προσευχή στὸ Θεὸ του καὶ ζητοῦσε τὴν προστασία του.

Ὁ βασιλεὺς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὸ λάκκο μὲ τὰ λιοντάρια. Ἀλλὰ ὁ Δανιὴλ δὲν ἔπαθε τίποτε! Τὰ λιοντάρια ἐστέχονταν σὰν πρόβατα καὶ τὰ ἐχάϊδευε. Ἄγγελος Κυρίου, τὸν ἐπροφύλαξε ἀπὸ κάθε κακό.

Ὁ βασιλεὺς τότε θυμωμένος, διέταξε νὰ ρίξουν στὸ λάκκο τοὺς φθονεροὺς ἐχθροὺς πού κατηγοροῦσαν τὸν Δανιὴλ. Ὁ ἴδιος δέ, ἐδόξασε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἔδωσε μεγάλα ἀξιώματα στὸν καλὸ τὸ Δανιὴλ.

Ὁ Δανιὴλ ἐπροφήτευσεν τὴ γέννησι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πέθανε σὲ βαθειὰ γηρατειά, πολὺ δοξασμένος.

7 Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς

Ὁ Ἰωνᾶς ἔζησε 300 χρόνια σχεδὸν πρὶν ἀπὸ τὸ Δανιήλ. Εἶναι ὁ παλαιότερος ἀπὸ τοὺς Προφήτες.

Ἐπροφήτευσε τὴν Ταφὴ καὶ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεὸς κάποτε τὸν διέταξε νὰ πάη στὴ πόλι *Νινευὴ* νὰ πῆ σὲ ὄλους, πὼς ἡ πόλι τους θὰ καταστραφῆ γιὰ τὴν ἀσέβειά τους.

Ὁ Ἰωνᾶς δὲν ὑπάκουσε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐμπῆκε σὲ ἓνα πλοῖο καὶ ἔφυγε γιὰ ἄλλη χώρα.

Τὸ πλοῖο ὅμως συνάντησε μεγάλη τρικυμία καὶ οἱ ναῦτες ποὺ κατάλαβαν ὅτι ἦταν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ἔβαλαν κλῆρο νὰ δοῦν ποιὸς φταίει. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ, ποὺ ὁμολόγησε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φταίχτης γιὰτὶ παράκουσε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τότε οἱ ναῦτες τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπαψε ἡ τρικυμία. Ἐνα μεγάλο ψάρι, ἓνα κῆτος, ἐφανερώθηκε σὲ λίγο, ποὺ κατάπιε τὸν Ἰωνᾶ.

Στὴν κοιλιά τοῦ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε ζωντανὸς τρία μερόνυχτα. Ἐκεῖ προσευχήθηκε καὶ μετάνιωσε. Ἐζήτησε συγχώρεσι κι ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή του.

Τὸ κῆτος τὸν ἐξέρασε στὴ παραλία καὶ ὁ Ἰωνᾶς ἐπῆγε ἀμέσως στὴ Νινευή. Ἐκάλεσε τοὺς Νινευίτας καὶ τοὺς εἶπε νὰ μετανοήσουν γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ καταστραφῆ ἡ πόλι τους. Ἐκεῖνοι ἐζήτησαν συγχώρεσι καὶ ἡ πόλι τους ἐσώθη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

8. Ὁ εὐσεβὴς Ἰώβ

Ὁ Ἰώβ ἦταν πολὺ εὐσεβὴς καὶ ἔζησε στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια, στὸ καιρὸ τῶν Πατριαρχῶν.

Ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε χαρίσει ἀφθονα πλούτη. Πλήθος ὑπηρετές ἦσαν στὴν ὑπηρεσία του. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν γιατί ἦταν δίκαιος καὶ γεμάτος καλωσύνη.

Ὁ Ἰώβ ἦταν καὶ εὐτυχισμένος πατέρας. Εἶχε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες, ποὺ ἦσαν ἀγαπημένοι μεταξύ τους.

Ξαφνικὰ ὁμως, κάποια μέρα, μεγάλη συμφορὰ ἔπεσε στὸ σπιτικό του. Τὰ κοπάδια του εἶχαν ἐξαφανισθῆ καὶ ὅσα ζῶα τοῦ ἀπόμειναν, ἐψοφοῦσαν.

Ὁ Ἰώβ, στενοχωρέθηκε πολὺ ἀλλὰ δὲν ἐταράχθηκε. Ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε :

— Ὁ Θεὸς ποῦ μοῦ τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἐπῆρε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά Του !

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνέλθῃ καὶ ἄλλη συμφορὰ πιδὲ μεγάλη ἦλθε τώρα στὸ δύστυχο Ἰώβ. Ἐνας δυνατὸς ἄνεμος ἐγκρέμισε τὸ σπίτι ὅπου ἦσαν τὰ παιδιά του καὶ κάτω ἀπὸ τὰ εῤεῖπια ἐσκοτώθηκαν ὅλα !

Πῶς νὰ παρηγορηθῆ ὁ δύστυχος πατέρας ; Πάλι στὸ Θεὸ ἐστράφηκε καὶ εἶπε :

— Θεέ μου, Ἐσὺ μοῦ ἔδωσες τὰ παιδιά, Ἐσὺ μοῦ τὰ ἐπῆρες. Δοξασιμένο τὸ ὄνομά Σου.

Ἡ γυναίκα του, τοῦ ἔλεγε γιατί νὰ δοξολογῆ τὸ Θεὸ ποῦ τοῦ στέλνει τόσες συμφορές. Ὁ Ἰώβ ὁμως τὴν μάλωνε γιὰ τὴν ἀσέβειά της.

Σὲ λίγο τὸν βρῖσκει τρίτη συμφορὰ. Μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια τὸν ἀνάγκαζε νὰ ξύνη τὸ σῶμα του ποῦ εἶχε γεμίσει πληγές. Ἐτσι ὅπως κατάντησε ἦταν νὰ τὸν λυπᾶσαι. Ἐμενε ἔξω ἐπάνω στὶς κοπριές καὶ ἐκεῖ ἐβασανίζετο.

9. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ ἀνταμείβεται

Ἐκεῖ πού ἐβασανίζετο ὁ Ἰώβ, τὸν ἐπεσκέφθησαν τρεῖς φίλοι του. Τόσο ἐταράχθηκαν, πού ἔβαλαν τὰ κλάμματα γιὰ τὴ συμφορὰ τοῦ φίλου των.

Ὁ Ἰώβ συγκινήθηκε, ἐλύγισε ἡ ὑπομονή του καὶ εἶπε : «Καλύτερα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ !» Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν πὼς θὰ εἶχε κάμει ἁμαρτίες καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμωροῦσε.

Ὁ Ἰώβ ὁμως ἔλεγε πὼς καμμιά ἁμαρτία δὲν εἶχε κάμει.

Τότε ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ :

— Οὔτε σὺ Ἰώβ, οὔτε κανεὶς ἄλλος μπορεῖ νὰ ξέρῃ, γιὰτὶ δοκιμάζεσαι. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί κάνει καὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ὑπακούουν στὸ θέλημά Του !

Ὁ Ἰώβ μετενόησε καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐσυγχώρησε.

Γιὰ τὴν μεγάλη ὑπομονὴ καὶ εὐσέβεια πού ἔδειξε, ὁ Θεὸς τὸν ἀντάμειψε πιδὸ πολύ. Τοῦ ξανάδωσε τὰ πλοῦτη του διπλάσια, εὐτυχία ἀπέραντη καὶ ἄλλους ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες.

Ἐξῆσε διπλάσια χρόνια ἀπ' ὅσο ἦταν, γερὸς κι εὐτυχισμένος.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΨΑΛΜΟΥΣ ΤΟΥ ΔΑΥΙΔ

- Ψυχή μου εὐλόγησε τὸν Κύριον καὶ ὄλος ὁ ἑαυτός μου ἅς δοξολογῇ τὸ ὄνόμα Του.
- Ψυχή μου εὐλόγει τὸν Κύριον καὶ μὴ λημονῆς ποτὲ τὰ ὅσα μᾶς ἐχάρισε.
- Ψυχή μου εὐλόγει τὸν Κύριον ποὺ συγχωρεῖ ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας καὶ γιατρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες μας.
- Εἶναι πολυεὐσπλαχνος ὁ Κύριος καὶ ποτὲ δὲν θυμώνει μαζί μας.
- Εἶναι αἰώνιος ὁ Κύριος. Εἶναι ἀθάνατος. Ἡ βασιλεία Του εἶναι ἀτελείωτος. Ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε σὰν τὸ χόρτο, σὰν ἓνα λουλούδι ποὺ ἀνθίζει τὸ πρωῒ καὶ μαραινεται ὡς τὸ βράδυ.
- Ὅλοι εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Οἱ Ἄγγελοι, ὅλες οἱ δυνάμεις, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὄλος ὁ κόσμος.

ΨΑΛΜΟΣ Ν. (50^{ΟΣ})

- Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.
- Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.
- Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.
- Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.
- Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
- Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.
- Ραντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.
- Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.
- Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
- Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

- Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.
- Ἄποδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.
- Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι.
- Ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου.
- Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν Σου.
- Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.
- Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.
- Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθῆτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.
- Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.
- Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Α Ι

Ἅγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἰσχυρός, ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

*
**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*
**

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς

ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου. Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου.

Γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν Ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον.

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν.

Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν

καὶ μὴ εἰσενέγκεις ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,

ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*
**

Βασιλεῦ οὐράνιε παράκλητε. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας.

Ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν

Ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός

Ἐλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον

ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον Ἀγαθὲ

τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α' Η ΘΕΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ Κόσμου . . . Σελ. 5
2. Ἡ Δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου . . . > 5
3. Τὸ Προπατορικὸν ἀμάρτημα . . . > 6
4. Ἡ τιμωρία τῶν Πρωτοπλάστων . . . > 8
5. Κáιν καὶ Ἄβελ > 9
6. Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε > 10
7. Ὁ Κατακλυσμὸς > 10
8. Ὁ Πύργος Βαβέλ > 12

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

1. Ὁ Ἀβραάμ Σελ. 14
2. Ὁ Ἀβραάμ καὶ Λὼτ > 14
3. Καταστροφή στὰ Σδόμοα καὶ Γόμορα > 15
4. Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰσαάκ > 16
5. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ > 16
6. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ > 17
7. Ἡσαΐ καὶ Ἰακώβ > 19
8. Ὁ Ἰσαάκ, εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ > 19
9. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰακώβ > 21
10. Ἐπιστροφή στὴ Χαναάν > 22

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

1. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ Σελ. 23
2. Ἡ πώλησις τοῦ Ἰωσήφ > 23
3. Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο > 25
4. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ > 25
5. Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα > 26
6. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ > 27
7. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται > 28
8. Τὰ ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο > 29
9. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται > 30
10. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο > 32

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' ΜΩΥΣΗΣ

1. Γέννησι τοῦ Μωϋσῆ Σελ. 33
2. Ὁ Μωϋσῆς σώζεται > 33
3. Ὁ Μωϋσῆς φεύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο > 35
4. Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν Μωϋσῆ νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες > 35
5. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραῶ > 37
6. Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο > 38
7. Στὴν ἔρημο > 39
8. Στὸ Ὅρος Σινᾶ > 40
9. Οἱ Δέκα Ἐντολές > 41
10. Ὁ Μωϋσῆς ὀρίζει τὶς ἑορτές τῶν Ἑβραίων > 42
11. Ἡ κατασκόπευσις τῆς Χαναάν καὶ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσῆ > 43
12. Ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ — Οἱ Ἰσραηλίτες φθάνουν στὴ Χαναάν > 44

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε' ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

1. Ὁ Κριτὴς Γεδεὼν Σελ. 48
2. Ὁ Σαμψών > 49
3. Ὁ Ἥλι > 50
4. Σαμουὴλ > 51
5. Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ > 52

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤ' ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

1. Σαοὺλ Σελ. 53
2. Δαυτὶδ καὶ Γολιάθ > 54
3. Σαοὺλ καὶ Δαυτὶδ > 56
4. Ὁ Δαυτὶδ Βασιλεὺς > 57
5. Θάνατος τοῦ Ἀβεσσαλώμ > 59
6. Ἡ σοφία καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σολομῶντος > 60
7. Ροβοάμ καὶ Ἱεροβοάμ > 62

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. 'Ο Προφήτης 'Ηλίας ἢ 'Ηλιοῦ . . . Σελ. 64	5. Οἱ τρεῖς παῖδες στὴν κάμινο . . . Σελ. 69
2. 'Ο Προφήτης 'Ησαίας » 67	6. 'Ο Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιον-
ταριῶν » 70
3. 'Ο Προφήτης 'Ιερεμίας » 68	7. 'Ο Προφήτης 'Ιωνᾶς » 72
4. 'Ο Προφήτης Δανιὴλ καὶ οἱ τρεῖς
παῖδες » 69	8. 'Η ἱστορία τοῦ 'Ιῶβ » 73
	9. Προσευχὴς καὶ ψαλμοὶ 75—78

